

Η Κοινότητα ενάντια στο Κράτος (Μέρος Πρώτο)

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί την πρώτη από τις δύο εισηγήσεις που πραγματοποιήθηκαν στην Βιβλιοπαρουσίαση του τόμου “Η Κοινότητα ενάντια στο Κράτος” (Εκδόσεις Πανοπτικόν, 2019), στα πλαίσια της πρώτης μέρας του Urban Fest, στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα, στα Ιωάννινα, στις 4/10/19.

του Βασίλη Γεωργάκη

Λίγους μήνες πριν, τον Ιανουάριο του 2019, βρήκε τον δρόμο του προς τα βιβλιοπωλεία ο τόμος «Η Κοινότητα ενάντια στο Κράτος», από τις εκδόσεις Πανοπτικόν. Ο παραπάνω τόμος, βασιζόμενος σε κείμενα του Γκουστάβ Λαντάουερ, σε μετάφραση του Γιώργου Περτσά και του Πωλ Μανιάτη, με την παράθεση τριών επιμέτρων από τους Michael Lowy, Γιώργο Περτσά και Στέφανο Ρέγκα, ήρθε να εμπλουτίσει την βιβλιογραφία γύρω από την κλασική αναρχική θεωρία του 19^{ου} αιώνα, η οποία και παραμένει εξαιρετικά επίκαιρη.

Ωστόσο, πριν συζητήσει κάποιος το έργο οποιουδήποτε διανοητή, είναι αναγκαίο να προσπαθήσει να τον εντάξει στο κοινωνικό και ιστορικό συγκείμενο της εποχής του, πόσο μάλλον στην περίπτωση ενός διανοητή όπως ο Λαντάουερ, ο οποίος έχει εν πολλοίς αγνοηθεί από το εγχώριο αναρχικό/αντιεξουσιαστικό κίνημα.

Ο Γκουστάβ Λαντάουερ γεννήθηκε το 1870 στην Καρλσρούη, στο τότε Δουκάτο της Βάτης (Baden), παραμονές των γεγονότων που οδήγησαν στην γερμανική ενοποίηση. Γόνος Γερμανο-Εβραίων μεσοαστών, σπούδασε ιστορία και φιλοσοφία στην Χαϊδελβέργη, το Βερολίνο και το Στρασβούργο, δείχνοντας ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το θέατρο και την λογοτεχνία. Στρατευμένος ήδη από τα φοιτητικά του χρόνια στην υπόθεση της κοινωνικής χειραφέτησης, στράφηκε προς τον αναρχισμό, απορρίπτοντας τον ορθόδοξο μαρξισμό της Β΄ Διεθνούς και του Γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού

Κόμματος (SPD), ακολουθώντας μία πολιτική επιλογή η οποία εκείνη την εποχή δεν ήταν καθόλου δεδομένη ή δημοφιλής.

Εδώ είναι αναγκαία μία παρέκβαση. Δεν υπάρχει τρόπος να καταλάβουμε σήμερα την ισχύ της επιρροής που το SPD ασκούσε στο διεθνές εργατικό κίνημα. Πρότυπο για όλα τα εργατικά κόμματα μέχρι και το 1914, το SPD με το ένα εκατομμύριο μέλη και τους τετραπλάσιους ψηφοφόρους, τις 90 εφημερίδες, τα σχολεία, τις λέσχες, τις οργανώσεις νεολαίας και γυναικών και τα εκατοντάδες επαγγελματικά στελέχη του, ήταν σε θέση να δημιουργήσει μία πραγματική αντι-εξουσία απέναντι σε αυτή του γερμανικού κράτους, να παρέχει το όραμα μίας κοινωνίας φτιαγμένης από την εργατική τάξη για την εργατική τάξη. Σαν να μην έφταναν τα παραπάνω, στις τάξεις του κόμματος βρίσκονταν στελέχη που θήτευσαν δίπλα στον ίδιο τον Φρήντριχ Ένγκελς, αποκομίζοντας από αυτή τους την ιδιότητα μία τεράστια επιρροή στα πράγματα της Β' Διεθνούς, με γνωστότερο από αυτούς τον Καρλ Κάουτσκι, τον λεγόμενο «Πάπα του Μαρξισμού».

Όσο εντυπωσιακά και αν φαίνονται τα παραπάνω, η πραγματικότητα ήταν αρκετά διαφορετική. Το συντηρητικό πολιτειακό καθεστώς της Πρωσίας, η οποία και ηγεμόνευε την ενωμένη Γερμανική Αυτοκρατορία, άφηνε ελάχιστα περιθώρια παρέμβασης του κοινοβουλίου στην χάραξη της πολιτικής, αχρηστεύοντας τις υψηλές εκλογικές επιδόσεις του SPD. Από την άλλη μεριά, η αρτηριοσκληρωτική εκδοχή του μαρξισμού που πρότεινε και πιστά ακολουθούσε το Κόμμα, καθήλωνε τις οποιεσδήποτε ζυμώσεις, εναποθέτοντας την οποιαδήποτε επαναστατική ενέργεια σε ένα απροσδιόριστο μέλλον, αφότου η γερμανική αστική τάξη θα ολοκλήρωνε τον ιστορικό της ρόλο, εκδημοκρατίζοντας το κράτος και την πολιτική ζωή, ανοίγοντας τον δρόμο για το προλεταριάτο και τον Σοσιαλισμό. Κατά αυτό τον τρόπο, το SPD μετατράπηκε σε έναν γιγαντιαίο γραφειοκρατικό μηχανισμό, γεμάτο επαγγελματικά στελέχη που πριν από οποιαδήποτε πολιτική κίνηση ήταν απασχολημένα με την ίδια την επιτέλεση των καθηκόντων τους εντός του Κόμματος. Το αποτέλεσμα ήταν η μετατροπή της Επανάστασης σε ένα «σύνθημα για τις Πρωτομαγιάς» και του

Κόμματος από φορέα της κοινωνικής επανάστασης σε μία από τις σταθερές διατήρησης της κοινωνικής ειρήνης εντός της Γερμανικής Αυτοκρατορίας.

Σε αυτό το ασφυκτικό πολιτικό πλαίσιο ο Λαντάουερ, αφού εγκαταστάθηκε στο Βερολίνο στις αρχές της δεκαετίας του 1890 προτίμησε να ενταχθεί στην Junggen, μία ομαδοποίηση αποτελούμενη από διαγεγραμμένα νεαρά στελέχη του SPD, ενώ παράλληλα άρχισε να αρθρογραφεί στο όργανο της ομάδας, την εφημερίδα «Ο Σοσιαλιστής», εφημερίδα από όπου και προέρχονται τα περισσότερα κείμενα του παρόντος τόμου. Καθ' όλη την δεκαετία του 1890 ο Λαντάουερ εμφορείται από τις ιδέες του μαχητικού αναρχισμού που πρεσβεύουν οι Κροπότκιν και Μπακούνιν, ενώ επηρεάζεται σαφώς από το έργο του Μαξ Στίρνερ. Η αρθρογραφία του στον «Σοσιαλιστή» αλλά και σε άλλες εφημερίδες της αριστερής πτέρυγας του SPD τον κάνουν γνωστό στις γερμανικές αρχές, με αποτέλεσμα να περάσει και κάποιους μήνες στην φυλακή με διάφορες προφάσεις.

Στα πλαίσια της μάχιμης αυτής πολιτικής δραστηριότητας, θα προσπαθήσει δύο φορές να συμμετάσχει σε συνέδρια της Β' Διεθνούς, εκπροσωπώντας τους Γερμανούς αναρχικούς. Το 1893 εμποδίστηκε από το SPD να συμμετάσχει, παρά τις διαμαρτυρίες Βρετανών και Ιταλών σοσιαλιστών. Στο επόμενο συνέδριο το 1896, το οποίο και διεξήχθη επί βρετανικού εδάφους, κατάφερε να συμμετάσχει μαζί με τους Κροπότκιν και Μαλατέστα. Σε μία σκληρή εισήγηση κατηγόρησε το SPD για γραφειοκρατισμό, ενώ παράλληλα άσκησε δριμύτατη κριτική στους σοσιαλιστές εκείνους που θεωρούσαν πως η κατάληψη της εξουσίας και του κράτους θα αρκούσε για την έλευση του σοσιαλισμού. Με την ομιλία του αυτή κατάφερε να προκαλέσει την οργή των συνέδρων, οι οποίοι έδιωξαν κλωτσηδόν τους αναρχικούς – ήταν οι τελευταία φορά που αναρχικοί και σοσιαλιστές θα συνυπήρχαν σε Διεθνή.

Στουτγκάρδη, 1907. Έβδομο Συνέδριο της Β' Διεθνούς.

Τα επεισόδια αυτά, μαζί με την ίδια την πολιτική πρακτική του SPD κατέστησαν τον Λαντάουερ εξαιρετικά καχύποπτο απέναντι στα Σοσιαλιστικά κόμματα και ανοιχτά εχθρικό προς την μαρξιστική ορθοδοξία, τον δογματισμό της οποίας θα κατήγγειλε σε κάθε ευκαιρία.

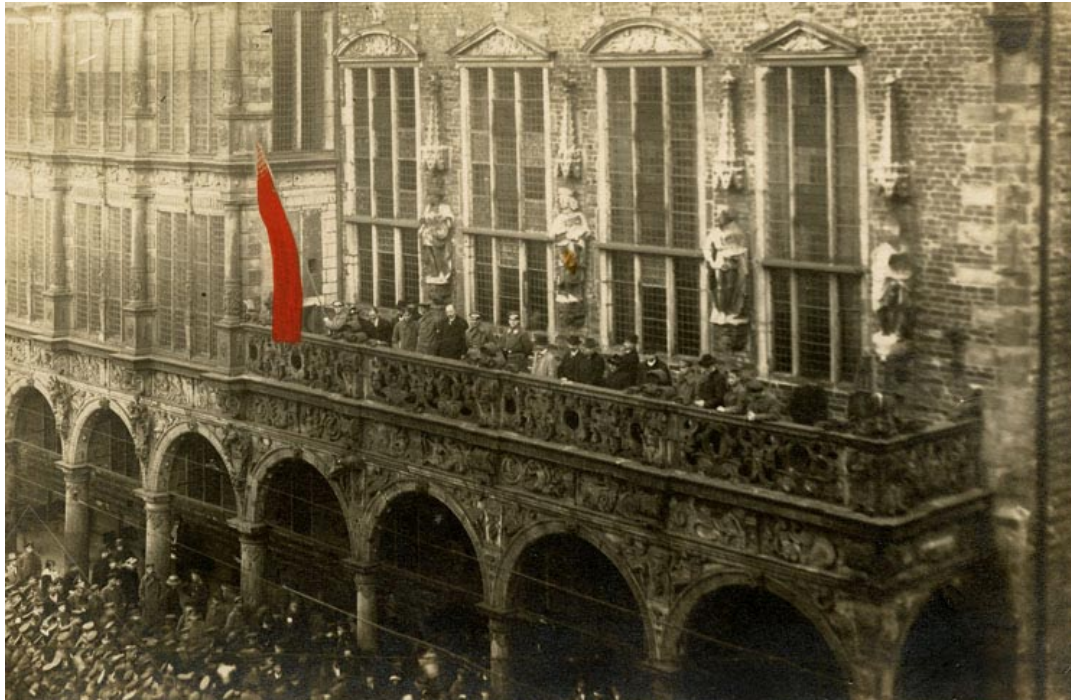
Κατά την διάρκεια της παραμονής του στο Βερολίνο, ο Λαντάουερ έγινε γνωστός στους θεατρικούς και λογοτεχνικούς κύκλους της εποχής. Η ενασχόληση του με το αναρχικό κίνημα δεν μετριάστηκε, ωστόσο σταδιακά άρχισαν να δημιουργούνται τριβές ανάμεσα σε αυτόν και τους συντρόφους του. Ο λόγιος μεσοαστός Λαντάουερ δεν κατάφερε στην πραγματικότητα ποτέ να ταιριάξει ακριβώς με το αναρχικό κίνημα μίας προλεταριακής πόλης όπως ήταν το Βερολίνο, ενώ από την άλλη η αρθρογραφία του στον «Σοσιαλιστή», που αντικατόπτριζε τα λόγια του ενδιαφέροντα, δεν ανταποκρίνονταν πια στις ανάγκες μίας εφημερίδας που θεωρητικά αποτελούσε όργανο πλατιάς απεύθυνσης ενός μαχητικού πολιτικού κινήματος. Έτσι, όταν το 1899 οι αρχές έκλεισαν την εφημερίδα, ο Λαντάουερ αφοσιώθηκε στις πνευματικές και καλλιτεχνικές του αναζητήσεις.

Το γύρισμα του αιώνα τον βρίσκει για μία περίοδο εγκατεστημένο στο Λονδίνο, όπου και γνώρισε από κοντά τον ίνδαλμά του, τον

Σοσιαλιστής”

Τα νέα ενδιαφέροντα του Λαντάουερ αντικατοπτρίζονται πέραν του συγγραφικού του έργου και στην αρθρογραφία του στον «Σοσιαλιστή», την εφημερίδα που αναβίωσε το 1905, με τον ίδιο στην σύνταξη αυτή την φορά. Πολιτικά δραστηριοποιείται πολυποίκιλα μέσω της φεντεραλιστικής συλλογικότητας «Σοσιαλιστική Ένωση», μία συλλογικότητα αναρχικών και σοσιαλιστών η οποία ιδρύθηκε το 1908, σε μία προσπάθεια να δημιουργηθεί ένα αντίβαρο στην πρωτοκαθεδρία του SPD. Έχοντας κερδίσει αρκετή φήμη χάρις στο συγγραφικό του έργο, θεωρείται ο κατ’ εξοχήν ιδανικός για την καθοδήγηση των συντρόφων του, οι οποίοι τον καλούν σε ομιλίες και εκδηλώσεις σε όλη την Γερμανία.

Με αυτή την ιδιότητα θα κληθεί το 1918 να συμμετάσχει στο πλέον παράδοξο επεισόδιο της Γερμανικής Επανάστασης – την Σοβιετική Δημοκρατία της Βαυαρίας. Το επεισόδιο αυτό, αποτελεί το τελευταίο της πρώτης φάσης της Γερμανικής Επανάστασης, της μεγαλύτερης ίσως ευκαιρίας που χάθηκε για το εργατικό κίνημα κατά την περίοδο εκείνη. Η Γερμανική Επανάσταση, η οποία ξεκίνησε λίγες μέρες πριν την κατάρρευση του γερμανικού στρατού στο Δυτικό Μέτωπο, σύντομα εξαπλώθηκε σε όλη την Γερμανία με εργάτες και φαντάρους να εξαπλώνουν εργατικά συμβούλια στο Βερολίνο, την Βρέμη και το Ρουρ. Η αιματηρή κατάληξη της Επανάστασης στο Βερολίνο, με την δολοφονία των Λούξεμπουργκ και Λίμπκνεχτ τον Γενάρη του 1919, αποτέλεσε προλούδιο για ότι θα συνέβαινε σε ολόκληρη την χώρα. Η κυβέρνηση των Σοσιαλδημοκρατών, αποφασισμένη να χαλιναγωγήσει την επαναστατική διαδικασία και δικαιολογώντας τις πράξεις της αντλώντας από το μαρξιστικό οπλοστάσιο (θεωρία σταδίων κλπ) δεν δίστασε να συνεργαστεί με τον Στρατό και τα ακροδεξιά Freikorps, τα *Ελεύθερα Σώματα* της ακροδεξιάς, που ήταν υπεύθυνα για την διάπραξη σωρείας βιαιοτήτων σε ολόκληρο τον γερμανόφωνο χώρο και πρώτο σχολείο για μελλοντικά στελέχη του ναζιστικού κόμματος.

Επαναστατική Κυβέρνηση στην Βρέμη (15/10/1918)

Ο Λαντάουερ, όντας ένας από τους ελάχιστους που εναντιώθηκε ρητά και από την αρχή στον πόλεμο, βρέθηκε στο στόχαστρο του γερμανικού κράτους ενώ παράλληλα απογοητευμένος από τον πατριωτικό παροξυσμό που σάρωσε την χώρα, απομονώθηκε. Καθώς όμως το σφαγείο των χαρακωμάτων προκαλούσε τριγμούς εντός της Γερμανίας ο ίδιος άρχισε να αναθαρρεί, με τα γεγονότα της Ρωσίας να του δίδουν ακόμη περισσότερο κουράγιο. Έτσι όταν ο παλιός του φίλος Κουρτ Άισνερ τον κάλεσε στο Μόναχο τον Νοέμβρη του 1918 για να «*συνεργαστεί μέσω ρητορικής δραστηριότητας στην αναδιαμόρφωση των ψυχών*» ο Λαντάουερ δεν δίστασε να ανταποκριθεί. Στην Βαυαρία, όπου ο Άισνερ, βασιζόμενος στο αναιμικό Ανεξάρτητο Σοσιαλιστικό Κόμμα (USP) είχε αναλάβει την πρωθυπουργία της τοπικής κυβέρνησης, ο Λαντάουερ εργάστηκε άοκνα με τα αναρίθμητα εργατικά και στρατιωτικά συμβούλια που ξεφύτρωναν, προσπαθώντας να τα στρέψει προς επαναστατική κατεύθυνση. Η κατάσταση στην Βαυαρία εκτραχύνθηκε τον Φεβρουάριο του 1919 όταν ένας ακροδεξιός Κόμης δολοφόνησε τον Άισνερ. Ακολούθησαν εβδομάδες χάους μέχρι τον Απρίλη του 1919 όταν και ανακηρύχθηκε η Σοβιετική Δημοκρατία της Βαυαρίας. Αυτή ήταν και η τελευταία πράξη του δράματος. Σε αυτή την φάση ο Λαντάουερ αναλαμβάνει καθήκοντα

Κομισάριου για την «Διαφώτιση και την Δημόσια Καθοδήγηση». Δεν έμελλε ωστόσο να παραμείνει για καιρό σε αυτή την θέση. Λίγες ημέρες μετά την κυβέρνηση αναλαμβάνουν οι Κομμουνιστές οι οποίοι παύουν τον Λαντάουερ. Τίποτε από αυτά ωστόσο δεν είχε ιδιαίτερη σημασία. Την Πρωτομαγιά του 1919 τα Freikorps με τις ευλογίες των Σοσιαλδημοκρατών κάμπτουν την αντίσταση των υπερασπιστών της Δημοκρατίας και εισβάλλουν στο Μόναχο, προκαλώντας λουτρό αίματος. Ο Λαντάουερ συλλαμβάνεται και την επόμενη ημέρα δολοφονείται άγρια από τους τραμπούκους της ακροδεξιάς.

Freikorps: Το μακρύ χέρι του Γερμανικού Κράτους κατά την περίοδο 1918-1923

Ο Λαντάουερ έζησε και πέθανε υπερασπιζόμενος τον σκοπό της κοινωνικής χειραφέτησης. Αποφασισμένος να εργαστεί για αυτή ακόμη και συνεργαζόμενος με ανθρώπους στους οποίους δεν είχε καμία εμπιστοσύνη, όπως τους Σπαρτακιστές και το Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα, δεν δίστασε να ριχτεί στον αγώνα για την επιβίωση της Επανάστασης σε ένα εξαιρετικά συντηρητικό κρατίδιο όπως και ήταν η καθολική Βαυαρία. Υπερβαίνοντας τους όποιους δισταγμούς μπορεί να είχε για το εγχείρημα ή για τους ανθρώπους με τους οποίους κλήθηκε να συνεργαστεί, κατέδειξε πως θεωρία και πράξη είναι αναπόσπαστα κομμάτια της πολιτικής δράσης, έγνοια η οποία διατρέχει γενικά το συγγραφικό του έργο

αλλά και ειδικά τα κείμενα που ο ανά χείρας τόμος περιλαμβάνει.

Οι εξισώσεις του Φιλελευθερισμού και ο Β' ΠΠ

του Νώντα Σκυφτούλη

Κάθε τόσο οι Συντηρητικοί, οι Φιλελεύθεροι, οι Λαϊκοί συνεπικουρούμενοι και από άλλες τάσεις της σύγχρονης διαχείρισης της κρατικής κυριαρχίας όπως οι Σοσιαλιστές και οι Πράσινοι, φροντίζουν μέσα από ψηφίσματα του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου να μας υπενθυμίζουν την εξίσωση του ναζισμού με τον κομμουνισμό. Από το 2006 βγαίνουν συνεχώς ψηφίσματα καταδίκης των εγκλημάτων των ολοκληρωτικών καθεστώτων, καθιερώνοντας ημέρες μνήμης για τα θύματα του σταλινισμού και του ναζισμού, ψηφίσματα καταδίκης των εγκλημάτων των ολοκληρωτικών καθεστώτων. Αυτοί που ανακάλυψαν τελευταίοι το ναζισμό, ιδιαίτερα οι Φιλελεύθεροι, ερίζουν κάθε τόσο για τις ευθύνες του σταλινικού ρώσικου κράτους στην κατεύθυνση της προδιαγεγραμμένης εξίσωσης που θέλουν να επιβάλλουν, αυτής του ναζισμού με τον κομμουνισμό.

Όμως, επειδή την ιστορία την γράφουν τα κράτη, είμαστε υποχρεωμένοι να διευκρινίσουμε δύο-τρία πράγματα, αλλά και να διατυπώσουμε άμεσα μία αντιεξουσιαστική άποψη για το πότε και πώς άρχισε ο Β' ΠΠ. Πολύ πριν, λοιπόν, από τις συμφωνίες του Μονάχου και τη Ρίμπεντροπ –Μολότοφ και ενώ τα ευρωπαϊκά κράτη, μη εξαιρουμένου του μπολσεβίκικου, προμήθευαν και ενίσχυαν παντοιοτρόπως το χιτλερικό καθεστώς, ξεσπάει στην Ισπανία τον Ιούλη του 1936 εμφύλιος πόλεμος. Αμέσως εισβάλλουν στην Ισπανία χιλιάδες στρατιώτες του γερμανικού και ιταλικού

στρατού με τανκς και αεροπλάνα, με πλοία και υποβρύχια. Ο ναζισμός και ο φασισμός επί τω έργω για την καταστολή της επανάστασης και η Λουφτβάφε την Γκουέρνικα. Οι φάλαγγες των εργατών μαζί με τους αναρχικούς της Ισπανίας, αντιμετώπισαν πρώτοι τον ναζισμό και τον φασισμό. Δεν είχαν καμία αμφιβολία ούτε για το χαρακτήρα των ναζιστικών κομμάτων ούτε για το χαρακτήρα του επερχόμενου πολέμου, ζητήματα που ταλάνιζαν όχι μόνο τα Κ.Κ. της εποχής αλλά και τους φιλελεύθερους των λαϊκών μετώπων, οι οποίοι και θεωρούσαν ακόμη τον Χίτλερ άξιο για σύμμαχο ή άνθρωπο άξιο κατευνασμού. Έτσι, τρία χρόνια αργότερα έγινε και η συμμαχία και ο κατευνασμός.

Ο Β Παγκόσμιος Πόλεμος είχε ήδη ξεκινήσει, αλλά τα κράτη βρίσκονταν ακόμη σε διαβούλευση σχέσεων κυριαρχίας και στρατιωτικών συμμαχιών, μέσα φυσικά από το δρόμο του εξουσιαστικού αμοραλισμού. Από το 1936 μέχρι τον Αύγουστο του 1939, δηλαδή την περίοδο του Ισπανικού εμφυλίου, κανένα κράτος δεν λειτούργησε αντιφασιστικά. Και όλα τα κράτη επεδίωκαν συμμαχία με το Χίτλερ, συνθήκη η οποία οδήγησε στις γνωστές στρατιωτικές και πολιτικές συμμαχίες (Μονάχου και Ρίμπεντροπ-Μολότοφ).

Πρόσφατα, ένα ψήφισμα του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου για τα ογδόντα χρόνια έναρξης του Β' ΠΠ το οποίο εγκρίθηκε, μάλιστα, με μεγάλη πλειοψηφία, επαναφέρει την εξίσωση του κομμουνισμού με τον ναζισμό, κυρίως όσον αφορά την πρόκληση του πολέμου αλλά και την καταδίκη των εγκλημάτων που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια του (Άουσβιτς, Κατύν κ.ά.). Το σκεπτικό το ψηφίσματος σηματοδοτεί ως αρχή του πολέμου τη συμφωνία Ρίμπεντροπ – Μολότοφ από κοινού με τα μυστικά πρωτόκολλα που είχαν ως αποτέλεσμα την εισβολή στην Πολωνία, σχεδόν ταυτοχρόνως, του γερμανικού και του ρωσικού κράτους. Γιατί όμως η αρχή και η αφορμή του πολέμου να μην ήταν η εισβολή και κατάκτηση της Τσεχοσλοβακίας ή γιατί η νομιμοποίηση του πολέμου να μην ήταν η Συμφωνία του Μονάχου που προανήγγειλε και άνοιξε το δρόμο –όπως παραδέχονται και οι ίδιοι- στο σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ που ήταν σύμφωνο εισβολής στη Πολωνία; Ή, για να το

πούμε και αυτό, γιατί να μην ήταν η αρχή του πολέμου η εισβολή όλων των ναζιστών και φασιστών στην Ισπανία το 36;

Αφού όμως οι εμπνευστές του ψηφίσματος είναι τυπικοί και επικαλούνται τις διεθνείς συμβάσεις και το διεθνές δίκαιο, ας δούμε τι έκαναν οι πολιτικοί τους πρόγονοι, οι Συντηρητικοί και οι Φιλελεύθεροι της εποχής. Με την εισβολή στην Πολωνία (1 Σεπτέμβρη 1939), η Αγγλία και η Γαλλία κήρυξαν άμεσα τον πόλεμο στην Γερμανία. Δεν κήρυξαν τον πόλεμο στη Ρωσία τον δεύτερο εισβολέα στην Πολωνία δείχνοντας τις προτιμήσεις τους. Αλλά και στη συνέχεια, η εισβολή της Ρωσίας στις Βαλτικές χώρες και στη Φινλανδία άφησε ασυγκίνητους τους δυτικούς Φιλελεύθερους αποκαλύπτοντας πάλι τις προτιμήσεις τους. Ανάμεσα στον ναζισμό και στον κομμουνισμό επέλεξαν για πολιτικό και στρατιωτικό σύμμαχο τον κομμουνισμό. Αυτή την επιλογή ακολούθησαν, άλλωστε, μέχρι τέλους με τις τρεις αποβάσεις στην Ευρώπη, με την εισβολή του ρωσικού στρατού στη Γερμανία αλλά και στη Μαντζουρία, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν προς όφελος των δυτικών συμμάχων και κυρίως των Αμερικάνων. Και, φυσικά, δεν είναι μονάχα αυτά.

Σε όλη τη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής, από τον Τσώρτσιλ μέχρι το Μητσοτάκη (σύμφωνο με το ΕΑΜ Κρήτης), όλοι συμμαχούσαν με τα αριστερά αντιφασιστικά αντάρτικα και μάλιστα σε ενιαία στρατιωτική διοίκηση. Με άλλα λόγια, οι σημερινοί Φιλελεύθεροι οφείλουν την ύπαρξή τους και στο σύμμαχό τους τον Στάλιν και στο ρώσικο στρατό. Όπως όμως και να 'χουν τα πράγματα, η άνοδος του ναζισμού στην κρατική εξουσία μετέτρεψε το κράτος σε στρατιωτική μηχανή, προαναγγέλλοντας από την πρώτη στιγμή τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και αυτή την αποκλειστικότητα δεν μπορεί κανένας να την πάρει από τον κτηνώδη Χίτλερ.

Με το παρόν ευρωπαϊκό ψήφισμα πέραν της συνυπευθυνότητας που προσπαθούν να προσάψουν στη Ρωσία όσον αφορά την έναρξη του πολέμου, επιχειρούν να ταυτίσουν γενικότερα τον κομμουνισμό με το ναζισμό και ιδιαίτερα στις συνέπειες εφαρμογής των ολοκληρωτικών ιδεολογιών αναφερόμενοι σε εγκλήματα, σε

στρατόπεδα συγκέντρωσης και άλλα ηχηρά παρόμοια.

Ας επιχειρήσουμε, όμως, στο σημείο αυτό μια μικρή συμβολή στο χώρο των ταυτίσεων και των εξισώσεων:

– Δεν υπάρχει κράτος, με όποια μορφή και ιδεολογία κι αν το χαρακτηρίζει, το οποίο να μην έχει εγκληματήσει, εξανδραποδίσει και αφανίσει πληθυσμούς. Από την «αιματηρή νομοθεσία» και τους οικονομικούς πολέμους σε όλα τα μέρη του πλανήτη, μέχρι και τον Α΄ ΠΠ, ο κλασσικός φιλελευθερισμός ενθάρρυνε, υπέθαλψε και διαχειρίστηκε όλη αυτή τη συνέπεια του αίματος και συνεχίζει σήμερα να στηρίζεται στην όλο και διογκούμενη ανάπτυξη της στρατιωτικής τεχνολογίας.

– Δεν υπάρχει κράτος χωρίς στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ιστορικά αλλά και συγκαιρινά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι το θεμέλιο ύπαρξης του κράτους ενάντια στον εκάστοτε εσωτερικό εχθρό. Είτε μιλάμε για το Νταχάου είτε για τα γκούλαγκ είτε για τη Μακρόνησο είτε για τα σύγχρονα στρατόπεδα των μεταναστών.

– Δεν υπάρχει κράτος χωρίς καθεσώς έκτακτης ανάγκης και κατάσταση εξαίρεσης. Ο αποκλεισμός εθνοτικών και κοινωνικών ομάδων, μειονοτήτων, πολιτικών αντιπάλων ακόμη και η μετατροπή των υποτελών πολιτών σε γυμνούς από δικαιώματα, δυνητικά φονεύσιμους ανθρώπους, ανήκουν όλα αυτά στην προνομία του κράτους.

– Ο φιλελευθερισμός, ο ναζισμός καθώς και ο κομμουνισμός χωρίς την κατάκτηση του κράτους δεν έχουν καμία δυνατότητα εφαρμογής είτε των νόμων της αγοράς είτε των νόμων της φύσης είτε των κοινωνικών νόμων. Ιδιαίτερα για τον κομμουνισμό που εμφανίστηκε στο προσκήνιο σε μια αντικρατική προοπτική (θεωρητικά με σκοπό να καταργήσει το κράτος), ήταν ακριβώς η κατάκτηση του κράτους αυτή που τον μετέτρεψε σε καθεστωτικό και δεσποτικό καθεσώς και αυτή είναι η μεγαλύτερη απόδειξη για το ρόλο της κρατικής μηχανής.

– Όμως η σύγχρονη μορφή στυγνής διακυβέρνησης και διαχείρισης,

με την απόδραση της πολικής και του νοήματος, καθιστά τις φιλελεύθερες ολιγαρχίες σε ολοκληρωτισμούς νέου τύπου δια μέσω μιας πανοπτικής εξουσίας και ενός κράτους ελέγχου και επιτήρησης. Γι' αυτό και αυτά τα βιαστικά ψηφίσματα των νεοφιλελεύθερων, για να χρησιμοποιηθούν σαν νέα νοήματα και πολιτικές ταυτότητες προς κατανάλωση. Η εξίσωση του κομμουνισμού με τον ναζισμό που επιχειρείται, πέραν της φιλελεύθερης και ιστορικής αντίφασης ενέχει τον κίνδυνο σχετικοποίησης του ναζισμού και ταύτισής του, όχι μόνο με τον κομμουνισμό αλλά και με τον ίδιο τον φιλελευθερισμό.

Τα πέντε άνωθι σημεία είναι ικανά να ταυτίσουν επιδερμικά τον φιλελευθερισμό με τον ναζισμό, εάν επικρατήσει η φιλελεύθερη αντίληψη των κριτηρίων της εξίσωσης. Η ταύτιση των γκούλαγκ ή της Μακρονήσου με το Άουσβιτς σχετικοποιεί και αναιρεί τη μοναδικότητα του Άουσβιτς ως στρατοπέδου εξόντωσης που εμφανίζεται για πρώτη φορά στην ιστορία του ανθρώπινου γένους. Ακόμη και η μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος σχετικοποιεί αυτό το ανείπωτο, όταν το συγκρίνουμε με τις σταλινικές εκκαθαρίσεις Πέρα λοιπόν από τη συνυπευθυνότητα όλων των οπαδών του Κράτους, οφείλουμε πάντα να ορίζουμε και να διευκρινίζουμε το ναζισμό σαν μια ιδεολογία κρατικής θανατοπολιτικής που δεν εξισώνεται με καμιά άλλη θηριωδία, αλλά και να επαναδιατυπώσουμε εν τάχει το περιεχόμενό του. Ο ναζισμός είναι ρατσισμός, δεν δέχεται την ύπαρξη του άλλου σε μια προοπτική που φθάνει στο θάνατο . Είναι εθνικισμός, φυλετισμός- και διαχωρισμός με βάση το αίμα και το έδαφος. Είναι αντισημιτισμός -το αιώνιο άλλοθι της θανατοπολιτικής. Είναι κρατισμός και η ανώτερη μορφή βίας, το κράτος, στα χέρια των ναζιστών πολλαπλασιάζεται και γίνεται η μοναδική μηχανή θανάτου ενάντια στους πολιτικούς, κοινωνικούς και βιολογικούς εχθρούς της ναζιστικής ιδεολογίας Αυτοί είναι οι όροι του ναζισμού, αυτούς τους όρους μόνο στο ναζισμό τους βρίσκουμε όλους μαζί και αυτή η διευκρίνιση είναι το νόημα του κειμένου.

Η ειλικρινέστατη Νίκη Κεραμέως

Βασίλης Γεωργάκης

Η παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του Κράτους και έχει σκοπό την ηθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, την ανάπτυξη εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης και τη διάπλασή τους σε ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες.

(Σύνταγμα της Ελλάδας, Άρθρο 16, Παράγραφος 2)

Για μας η Ιστορία δεν πρέπει να 'χει κοινωνιολογικό χαρακτήρα, πρέπει να έχει έναν χαρακτήρα διαμόρφωσης εθνικής συνείδησης.

(Νίκη Κεραμέως, Υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων, 5/9/19)

Η πρόσφατη συνέντευξη της Υπουργού Παιδείας προκάλεσε έντονες αντιδράσεις, προερχόμενες κυρίως από τον προοδευτικό πολιτικό χώρο, την Ακαδημία και τους επαγγελματίες ιστορικούς. Φυσικά αυτό δεν είναι κάτι το παράξενο. Η Κεραμέως, μεταφέρει και στον χώρο της παιδείας το μίγμα κοινωνικού υπερ-συντηρητισμού και οικονομικού νεοφιλελευθερισμού της ζούγκλας που εκφράζει η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Η κανονικότητα που εκπροσωπεί η νέα κυβέρνηση, με τις γονυκλισίες εμπρός στους μητροπολίτες και τις βραβεύσεις ημι-απατεώνων "αρίστων", ίσως θυμίζει περισσότερο την κανονικότητα του 1949 παρά του 2019. Ωστόσο αν αφήσουμε παράμερα τις δηλώσεις που γίνονται προς τέρψη ενός όλο και πιο συντηρητικού κοινού, ίσως δούμε πως και σε αυτή την περίπτωση, η κ. Κεραμέως απλώς εκφράζει τη συνέχεια του Κράτους.

Ποια είναι η χρησιμότητα της ιστορίας; Το δύσκολο αυτό ερώτημα διατύπωνε ο Marc Bloch στο τελευταίο και ατελείωτο έργο του, λίγο πριν τον πρόωρο χαμό του.[1]

Τόνοι μελανιού έχουν χυθεί στην προσπάθεια να απαντηθεί αυτό το φαινομενικά απλό ερώτημα, ωστόσο στην περίπτωση της σχολικής ιστορίας η απάντηση είναι μάλλον λιγότερο περίπλοκη. Μάλιστα ίσως το ίδιο το Σύνταγμα τη δίνει. Η ιστορία, η διδασκόμενη στα ελεγχόμενα από το Κράτος εκπαιδευτικά ιδρύματα και δη σε αυτά της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, είναι ένα ακόμη εργαλείο που στοχεύει στη διάδοση της πολιτικής θρησκείας του πατριωτισμού καθώς και στην πίστη στο Έθνος. Όπως επισημαίνει ο Eric Hobsbawm το εθνικό Κράτος, ένας πρωτόφαντος πολιτικός σχηματισμός, δεν απαιτούσε πια την παθητικότητα των υπηκόων του ή μάλλον όχι μόνο αυτή.[2] Η νομιμοποίηση του Έθνους-Κράτους από τους υπηκόους του δεν περιορίζεται στη συγκαταβατική αποδοχή της ύπαρξής του, απαιτεί την ενεργή ανάμειξη αυτών στις υποθέσεις του, με αποκορύφωμα ίσως τη στρατιωτική θητεία και τη συμμετοχή σε πολεμικές περιπέτειες. Μόνο με αυτή την εμπλοκή των υπηκόων του, το Κράτος παύει να αποτελεί έναν απρόσωπο μηχανισμό που ίπταται πάνω από την κοινωνία και μετατρέπεται και σε σχέση στην οποία συμμετέχουν ενεργά οι πολίτες κατά τον διάσημο ορισμό του Landauer.[3]

Η διδασκαλία της ιστορίας, η επινόηση παραδόσεων, οι κρατικές τελετουργίες, όλα αυτά αποτελούν εργαλεία που το Κράτος αξιοποιεί για τη σφυρηλάτηση του λεγόμενου «εθνικού φρονήματος», της κοινωνικής αυτής κόλλας που συγκρατεί ενωμένες και στοιχισμένες πίσω από μία ορισμένη άρχουσα τάξη, όλες αυτές τις ανομοιογενείς κοινωνικά, αλλά ίσως και θρησκευτικά και εθνικά, ομάδες.

Στην περίπτωση της Ελλάδας η εργαλειακή αυτή χρήση της σχολικής ιστορίας δεν είναι κάτι κρυφό· ακόμη και οι νεότεροι από εμάς έχουμε ζήσει μία τουλάχιστον διαμάχη για κάποιο σχολικό εγχειρίδιο, με τελευταίο παράδειγμα το 2007 και το βιβλίο της ΣΤ΄ Δημοτικού[4], ενώ πρόσφατες ήταν και οι αντιδράσεις του κ. Άδωνη Γεωργιάδη σχετικά με την εισαγωγή της Κοινωνιολογίας ως εξεταζόμενο πανελλαδικά μάθημα. Ήταν τότε που κ. Γεωργιάδης έκρουε τον κώδωνα του κινδύνου

κομμουνιστοποίησης της ελληνικής νεολαίας, μεταφέροντας μας στις ένδοξες μέρες τις μετεμφυλιακής εθνικοφροσύνης.

Η σχολική ιστορία στην Ελλάδα πάντοτε υπηρετούσε τον στόχο της διαμόρφωσης εθνικής συνείδησης, ακολουθώντας πιστά το εκάστοτε εθνικό αφήγημα, είτε αυτό αφορούσε την εικόνα των Ελλήνων για τους ίδιους τους εαυτούς τους (τριμερές σχήμα Παπαρρηγόπουλου) είτε για τους «εχθρούς» τους. Στη δεύτερη περίπτωση μάλιστα, είναι τέτοιες αλλαγές λόγω των συγκυριών, συνήθως στη χάραξη εξωτερικής πολιτικής, όπου μπορούμε κυριολεκτικά να μαντέψουμε το περιεχόμενο των εγχειριδίων διαβάζοντας τα επίκαιρα: Βούλγαροι, Σέρβοι/Γιουγκοσλάβοι, Τούρκοι – όλοι έχουν παίξει με τη σειρά τους τον ρόλο του προαιώνιου εχθρού του έθνους, με τις απαραίτητες αντανάκλασεις σε εσωτερικούς εχθρούς φυσικά (βλ. Εαμοβούλγαροι).

Οι αντιδράσεις προς τις δηλώσεις της υπουργού και η σχετική αρθρογραφία που εμφανίστηκε στον δημόσιο λόγο δείχνουν πως για σημαντική μερίδα εκπαιδευτικών και ακαδημαϊκών η ιστορία μπορεί να έχει διαφορετικό ρόλο στις σχολικές αίθουσες, γεγονός φυσικά ελπιδοφόρο.

Υπάρχουν όμως τα περιθώρια; Η εγχώρια Δεξιά παρά τη γελοιότητα που χαρακτηρίζει τη στάση της απέναντι στις κοινωνικές επιστήμες, ορθά διαβλέπει πως η διαμόρφωση μίας ιστορικής και κοινωνικής συνείδησης θα διαβρώσει τις σταθερές πάνω στις οποίες στέκεται το Έθνος-Κράτος. Εδώ δεν μιλάμε φυσικά για εθνο-μηδενισμό και λοιπά φληναφήματα της πατριωτικής Αριστεράς και των Καραμπελιάδων, αλλά για τη σταθερά του αδιαίρετου και ιστορικά συνεχώς παρόντος έθνους που τεντώνει και συμπίπτει με την επικράτεια ενός απρόσωπου γραφειοκρατικού μηχανισμού, του Κράτους. Η μεθοδική μελέτη της ιστορίας των ανθρωπίνων κοινωνιών δεν μπορεί παρά να καταστρέψει τη μυθολογία που επιμελώς έχει υφανθεί γύρω από τις έννοιες του Έθνους και του Κράτους, να υποδείξει τη γελοιότητα των στημένων τελετουργικών και να καταρρίψει την εικόνα της αδιαφοροποίητης, ταξικά και κοινωνικά, εθνικής κοινότητας.

Η χρήση όμως αυτών των εργαλείων δεν είναι προνομία του αστικού κράτους. Η ήττα των επαναστάσεων στην Κεντρική Ευρώπη και η δημιουργία ενός μοναχικού σοσιαλιστικού Κράτους στα ερείπια της τσαρικής Ρωσίας αποτέλεσε την ιστορική συγκυρία για την εμφάνιση μίας νέου τύπου εθνικής συνείδησης, η οποία προσπάθησε ανεπιτυχώς να εγκολπωθεί πολιτικά χαρακτηριστικά. Οι θεαματικές παρελάσεις της Πρωτομαγιάς, η αναζήτηση νέων ηρώων – αυτή τη φορά κοινωνικών αγωνιστών – αποτελούν χαρακτηριστικά γνωρίσματα της μυθολογίας που αναπτύχθηκε γύρω από τα Κράτη του Υπαρκτού Σοσιαλισμού.

Ακόμη κι εκεί ωστόσο, σε κρίσιμες συγκυρίες, οι ηγεσίες αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε ξεχασμένα σύμβολα της προεπαναστατικής περιόδου, με γνωστό το παράδειγμα της επίκληση του Στάλιν στους τσαρικούς αξιωματικούς των Ναπολεόντειων Πολέμων, όταν το καλοκαίρι του 1941 τα ναζιστικά στρατεύματα βρισκόντουσαν στα πρόθυρα της Μόσχας. Οι αντιφάσεις αυτές δεν άργησαν να κλιμακωθούν σε κάποιες από αυτές τις χώρες, οδηγώντας σε σειρά συρράξεων μεταξύ Κρατών θεωρητικά απαλλαγμένων από εθνικιστικά κατάλοιπα, όπως η Κίνα, το Βιετνάμ και η Καμπότζη. Μάλιστα σε αυτές τις περιπτώσεις δύσκολα θα μπορούσε να επιχειρηθεί μία δικαιολόγηση αυτών των συγκρούσεων, με τον τρόπο τουλάχιστον που αιτιολόγησε η ΕΣΣΔ τις εισβολές σε Ουγγαρία και Τσεχοσλοβακία.[5]

Κοινώς, είναι η διατήρηση των κρατικών θεσμών και του μοντέλου του Έθνους-Κράτους αυτή που εμποδίζει την ανάπτυξη ιστορικής ή κοινωνικής συνείδησης και όχι τα προγράμματα σπουδών, τα εγχειρίδια ή ένας αδιάλλακτος υπουργός.

Ήδη από το 1882 ο Ernest Renan τόνιζε πως «*Η λησμοσύνη, θα λέγα μάλιστα το ιστορικό σφάλμα, αποτελεί ουσιαστικό παράγοντα για την ίδρυση ενός έθνους, γι' αυτό και η πρόοδος των ιστορικών μελετών συνιστά συχνά έναν κίνδυνο για την εθνότητα*».[6] Η διατήρηση του μοντέλου κοινωνικής οργάνωσης του Έθνους-Κράτους θα παρατείνει την αξιοποίηση της Ιστορίας κατά τον τρόπο που προτείνει η Νίκη Κεραμέως. Αν η Ιστορία σαν απόπειρα καλύτερης κατανόησης είναι μία διαδικασία σε κίνηση,

όπως σημείωνε ο Bloch, [7] θα πρέπει επιτέλους να συμφωνήσουμε πως αντίστοιχα οι ανθρώπινες κοινωνίες μπορούν κάποτε να θέσουν σε κίνηση τις διαδικασίες εκείνες που θα μας πάνε λίγο παρακάτω από την υπάρχουσα δομή κοινωνικής οργάνωσης. Μέχρι να γίνει αυτό ωστόσο, σχολείο και ιστορία θα βαδίζουν σε δρόμους παράλληλους.

Κλείνοντας το άρθρο και προς επίρρωση των αμφιβολιών μας ως προς τις δυνατότητες αναβάθμισης της σχολικής ιστορίας, ας θυμηθούμε την πρόσφατη περίοδο ΣΥΡΙΖΑ και τη στάση του απέναντι σε τελετές διάχυσης της πατριωτικής ρητορείας στα σχολεία. Η μόνη αλλαγή που επιχείρησε η απερχόμενη κυβέρνηση και η οποία ήδη αναιρέθηκε, αφορούσε στην επιλογή του σημαιοφόρου με κλήρωση αντί της υψηλότερης βαθμολογίας. Η ίδια η τελετή δεν αμφισβητήθηκε, ούτε φυσικά ο ρόλος που αυτή επιτελεί στην ενίσχυση του εθνικού φρονήματος – το μόνο που επιχείρησε ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν να επαναδιαπραγματευτεί το νόημα της τελετής, αξιώνοντας έναν εκδημοκρατισμό του δικαιώματος του να φέρει κάποιος την ελληνική σημαία. Ωστόσο, η μάχη για τη νοηματοδότηση μίας τελετής δεν αποτελεί κίνδυνο για την πολιτική εξουσία που η τελετή νομιμοποιεί καθ' αυτή. ^[8] Μόνο η αμφισβήτηση της ίδιας της τελετής μπορεί να το πετύχει αυτό και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έδειξε καμία τέτοια προθυμία προς αυτή την κατεύθυνση, ερχόμενος για μία ακόμη φορά αντιμέτωπος με τις σκληρές αντιφάσεις που θέτει η διακυβέρνηση ενός Κράτους ενταγμένου σε ένα διεθνές, καπιταλιστικό σύστημα Εθνών-Κρατών σε σχέση με τις όποιες καλές προθέσεις.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ:

[1] Marc Bloch, *Απολογία για την Ιστορία. Το επάγγελμα του Ιστορικού*, Εναλλακτικές Εκδόσεις, Αθήνα 1994, σ. 38

[2] E. J. Hobsbawm, *Έθνη και Εθνικισμός από το 1780 μέχρι σήμερα. Πρόγραμμα, μύθος, πραγματικότητα*, Εκδόσεις Καρδαμίτσα, Αθήνα 1994, σ. 123

[3] Γκούσταβ Λαντάουερ, «Αδύναμοι κρατικοί αξιωματούχοι, ακόμη πιο δυνατός ο λαός», στο Γιώργος Περτσάς – Πωλ Μανιάτης (επιμ.), *Η Κοινότητα ενάντια στο Κράτος*, Εκδόσεις Πανοπτικόν, Αθήνα 2019, σ. 9

[4] Χάρης Αθανασιάδης, *Τα αποσυρθέντα βιβλία. Έθνος και σχολική Ιστορία στην Ελλάδα, 1858-2008*, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, Αθήνα 2015, σ.σ. 45-99

[5] Μπένεντικτ Άντερσον, *Φαντασιακές Κοινότητες. Στοχασμοί για τις απαρχές και τη διάδοση του εθνικισμού*, Εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα 1997, σ.σ. 21-24

[6] Ernest Renan, *Τι είναι Έθνος*, Εκδόσεις Ροές, Αθήνα 1998, σ. 22

[7] Marc Bloch, *Απολογία για την Ιστορία..*, σ. 43

[8] Χάρης Εξερτζόγλου, «Πολιτικές τελετουργίες στην νεώτερη Ελλάδα. Η μετακομιδή των οστών του Γρηγορίου Ε' και η Πεντηκονταετηρίδα της Ελληνικής Επανάστασης», στο Έφη Αβδελά, Χάρης Εξερτζόγλου, Χρήστος Λυριτζής (επιμ.), *Μορφές δημόσιας κοινωνικότητας στην Ελλάδα του 20^{ου} αιώνα*, Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2015, διαθέσιμο online, σ. 155

Ο Τρότσκι, οι Μαχνοβίτες & μία ιστορία | «Οι δρόμοι του Νέστορ Μαχνό» – Αποσπάσματα

Παρακάτω επιλέγουμε και δημοσιεύουμε κάποια χαρακτηριστικά αποσπάσματα από τον 1ο και εξαντλημένο τόμο του «Οι δρόμοι του Νέστορ Μαχνό», Μπιελάς Β. – Μπιελάς Α., εκδόσεις Βαβυλωνία,

Οκτώβριος 2007 (α' έκδοση: Ουκρανία 1992). Ολόκληρο το βιβλίο διατίθεται σε ελεύθερο pdf για online διάβαση, κατέβαση ή εκτύπωση στην παρακάτω ηλεκτρονική διεύθυνση: Οι Δρόμοι του Νέστορ Μαχνό | 1ος Τόμος (pdf-κατέβαση).

Μάρτης 1917 – Νοέμβρης 1918:

»Αποτέλεσμα των συναντήσεων και των συζητήσεων ήταν ο Μαχνό να φτάσει στο συμπέρασμα ότι ο συνασπισμός των κομμάτων των μπολσεβίκων και των αριστερών σοσιαλεπαναστατών, που είχε πάρει την εξουσία στα χέρια του, δεν ήταν η συμμαχία που χρειαζόταν η επανάσταση τη στιγμή της σύγκρουσης της εργατιάς με το κεφάλαιο και του κρατικού ελέγχου με την ελευθερία της αυτοδιεύθυνσης. Στην επανάσταση παρατηρούνταν μια στασιμότητα. Όλα τα πολιτικά κόμματα προσπαθούσαν να της βάλουν το λουρί. Η επανάσταση έπεσε στην παγίδα του κρατισμού και μη μπορώντας να βγει, σβήνει και, καθώς έχασε την αξιοπιστία της, έγινε αδιάφορη.

»Η επανάσταση που έκανε ο λαός είχε μέσα της εντελώς διαφορετικά χαρακτηριστικά: είχε μέσα της το δικαίωμα στην ελευθερία και την ελεύθερη εργασία, ξερίζωνε κάθε ίχνος εξουσίας που ασκούσαν κατά των εργαζομένων. Κατάλαβε ότι ελευθερία απολάμβανε όχι ο λαός, αλλά τα κόμματα. Τα κόμματα δεν υπηρετούσαν τον λαό αλλά το αντίθετο. Τώρα πια στις υποθέσεις του λαού απλά αναφέρεται το όνομά του, ενώ αποφασίζουν τα κόμματα. Η εξουσία ανέλαβε να καθορίσει τον βαθμό επαναστατικότητας και νομιμότητας, όχι μόνο για τα άτομα, αλλά για ολόκληρη την εργατική τάξη, το δικαίωμα της έκφρασης της γνώμης της, των επιθυμιών της, τη συμμετοχή της στην υπόθεση της επανάστασης.

(σελ. 36-37)

Νοέμβρης 1918 – Γενάρης 1919:

»Έχοντας απομακρυνθεί 15 βέρστια, συναντήσαμε στρατιωτικούς,

οι οποίοι συνοδεύονταν από έφιππη φρουρά. «Σταμάτα! Ποιος είσαι; Από που έρχεσαι;» ρωτήσαμε εμείς. «Ποιος διοικεί το απόσπασμα;» ακούστηκε σε απάντηση. «Είμαι ο λοχαγός Μαζούχιν, Διοικητής της Βάρτα της περιοχής του Αλεξάντροφσκ. Ρώτησα ποιο απόσπασμα είστε!», φώναξε όρθιος με προστακτικό τόνο, ο Μαζούχιν. Όμως, αντί για απάντηση άκουσε ένα ξερό «Ψηλά τα χέρια!». Τον γδύσαμε τελείως, μαζί και τον γραμματέα του, για παρέα. Τον αμαξά, τον βαρτοβίτη και τους τέσσερις έφιππους, απλά τους αφοπλίσαμε.

«Και αυτό τι γράμμα είναι;», ρώτησε ο Μαχνό τον Μαζούχιν, δείχνοντάς του ένα φάκελο. Εκείνος δεν απαντούσε, μόνο σήκωνε τους ώμους του και παρακαλούσε να του χαρίσουμε τη ζωή του. Αλλά πού!... Ο Ερμοκράτιεφ τον βασάνισε για τη σφαγή του Μιχάιλοβο – Λουκάσεβο. Έπειτα έδεσε στην κοιλιά του χειροβομβίδα και τον ανατίναξε, ενώ τον γραμματέα του τον τουφέκισε.

»Ο φάκελος περιείχε πρόσκληση του μεγαλογαιοκτήμονα Μιργκορότσκι, για την ονομαστική του εορτή. Αν και ήταν πάνω από τις δυνατότητές μας, αποφασίσαμε να πάμε. Ο Μαχνό φόρεσε τη στολή του Μαζούχιν, ενώ ο Σιους τα ρούχα του γραμματέα. Τα γαλόνια έλαμπαν επάνω τους... Στην οικία του Μιργκορότσκι, η δεξίωση ήταν σε πλήρη εξέλιξη. Από το παράθυρο έφταναν τραγούδια μεθυσμένων.

»Ο Μαχνό, ο Σιους και ο Λεπετσένικο πέρασαν το κατώφλι και ανακοίνωσαν στον οικοδεσπότη ότι ήρθαν με τον Μαζούχιν, ο οποίος καθυστέρησε λίγο στον δρόμο. Ο Μαχνό συστήθηκε ως βοηθός του Μαζούχιν, ο Σιους ως διοικητής εκκαθαριστικού αποσπάσματος. Ο οικοδεσπότης ενθουσιάστηκε... Όταν οι μαχνοβίτες μπήκαν στην αίθουσα, οι καλεσμένοι που βρίσκονταν σε κατάσταση μέθης, φώναξαν: “Ζήτω στους Ρώσους αξιωματικούς!”.

»Οι δικοί μας κάθισαν δίπλα στον στρατηγό εν αποστρατεία, στο μακρύ δρύινο τραπέζι. Στο ίδιο τραπέζι κάθονταν ο οικοδεσπότης, τρεις Αυστριακοί αξιωματικοί, ένας αντισυνταγματάρχης, δυο γείτονες γαιοκτήμονες, κυρίες και

δεσποινίδες. Μόλις ο οικοδεσπότης σήκωσε το ποτήρι του, οι καλεσμένοι τον μιμήθηκαν.

»Στην υγεία του οικοδεσπότη, των αξιωματικών, στην αναγέννηση της Μεγάλης Ρωσίας, και σε σας, κύριοι γαιοκτήμονες!...», άρχισε την πρόποση ο στρατηγός εν αποστρατεία. «Να σας βοηθήσει ο θεός να ελευθερώσετε τη Χριστιανική Εκκλησία από τους αντίχριστους μπολσεβίκους!»

«Να σας βοηθήσει να συλλάβετε τον συμμορίτη Μαχνό!», είπε ένας από τους καλεσμένους.

»Ο Μαχνό έπιασε τη βόμβα στην τσέπη του.

«Τιμώρησέ τον αγία...»

»Ο Μαχνό σηκώθηκε έξαλλος.

»Ο στρατηγός κοκάλωσε, τα ποτήρια έπεσαν από τα χέρια των έντρομων καλεσμένων. «Εγώ είμαι ο Μαχνό... μπουρζουάδες!» φώναξε ο Νέστορ, σήκωσε τη βόμβα και την πέταξε αναμμένη στο κρυστάλλινο βάζο. Τα φώτα έσβησαν. Έγινε εκκωφαντική έκρηξη, πίσω της άλλες δυο.

»Εμείς καθόμασταν στα παράθυρα και περιμέναμε αν κάποιος από αυτούς θα τρέξει. Αλλά δεν βγήκε κανείς. Όταν φωτίσαμε την αίθουσα, στα μάτια μας παρουσιάστηκε η εξής εικόνα: Ο συνταγματάρχης πνιγόταν στο αίμα του, ανέπνεε με δυσκολία. Ο οικοδεσπότης, χωρίς χέρι, σφάδαζε με σπασμούς, οι υπόλοιποι δεν έδιναν κανένα σημάδι ζωής. Τα λάφυρά μας ήταν πέντε περίστροφα, δεκαπέντε τουφέκια, πολλές σφαίρες, καμιά δεκαριά άλογα και σέλες. Τα παιδιά άνοιξαν αμέσως τις αποθήκες, βρήκαν ποτά και μεζέδες. Αφού τσιμπήσαμε λίγο και πήραμε τα περισσότερα αναγκαία, βάλαμε φωτιά στο αρχοντικό. Τι όμορφα που καιγόταν...

(σελ. 54)

Γενάρης – Μάρτης 1919:

2ο Συνέδριο στρατιωτών-ανταρτών, εργατικών και αγροτικών

Σοβιέτ, Τομέων και Υποτομέων του Στρατο-εκστρατευτικού Επιτελείου της περιοχής του Γκουλάι Πόλε με συμμετοχή 245 αντιπροσώπων από 35 κοινότητες:

Τον λόγο παίρνει ο σύντροφος Τσερνοκνίζνι (αγρότης). “Σύντροφοι αγρότες και εργάτες!”, απευθύνεται ο ομιλητής στους παρευρισκόμενους, “Από την ενημέρωση του απεσταλμένου που πήγε στην Προσωρινή Κυβέρνηση, μάθαμε ότι στην Ουκρανία εμφανίστηκε κάποια νεοσύστατη Κυβέρνηση, η οποία αποτελείται μόνο από μπολσεβίκους-“κομμουνιστές”. Αυτή η Κυβέρνηση ετοιμάζεται ήδη να επιβάλει το μπολσεβίκικο μονοπώλιο στα Σοβιέτ. Εμείς, σύντροφοι, πρέπει να αναρωτηθούμε αν θα επιτρέψουμε να συμβεί αυτό. Θυμηθείτε, σύντροφοι, τη δύσκολη περίοδο του αγώνα κατά του Γερμανό-μαγιάρικού ζυγού και τη σκλαβιά του γκέτμαν! Τον καιρό που εσείς, αγρότες, εργάτες και αντάρτες σταματούσατε όλες τις αντεπαναστατικές δυνάμεις και σχεδόν με γυμνά χέρια αποκρούατε τις επιθέσεις των γερμανικών και των αυστριακών συμμοριών, όταν εσείς περήφανα και γενναία παλεύατε με τους δήμιους του Σκοροπάνσκι, του Πετλιούρα και των άλλων εγκληματιών! Εναντίον αυτών που εναντιώθηκαν στην ελευθερία του λαού! Πού ήταν τότε η Προσωρινή Κυβέρνηση, η οποία κατέλαβε την εξουσία τώρα και ενεργεί εξ ονόματος αγροτών και εργατών; Τότε στρογγυλοκαθόταν στο Κουρσκ και στη Μόσχα, περιμένοντας πότε οι αγρότες και οι εργάτες της Ουκρανίας θα απελευθέρωναν την περιοχή από τους εχθρούς. Μήπως μόνο οι μπολσεβίκοι πάλευαν με όλες τις μαύρες δυνάμεις της αντίδρασης στην Ουκρανία;

Όμως εσείς, σύντροφοι, ξέρετε ότι το αίμα τους το έχυναν οι αγρότες, οι εργάτες, οι αντάρτες, οι ανένταχτοι. Όλοι τους αναγνώρισαν το χρέος τους απέναντι στην Επανάσταση και πήγαν να την υπερασπίσουν με γενναιότητα. Τώρα, που μετά από σκληρό αγώνα, με το τίμημα πολλών ζωών, ο εχθρός κατατροπώθηκε και ο εργαζόμενος λαός της Ουκρανίας μπορεί να ανασάνει ελεύθερα, εμφανίζεται κάποια μπολσεβίκικη Κυβέρνηση και μας επιβάλλει την κομματική της δικτατορία. Θα το επιτρέψουμε αυτό σύντροφοι; Θα επιτρέψει ο εργαζόμενος ουκρανικός λαός, ο

οποίος μονάχος του και χωρίς τη βοήθεια κανενός ελευθερώθηκε από τον ζυγό των Γερμανών, των Αυστριακών, των πετλιουροβιτών, του γκέτμαν και των άλλων καταπιεστών, μια χούφτα αυτόκλητων να τους εξουσιάζει και να τους επιβάλλει τους νόμους της;

Όχι σύντροφοι, αυτό δεν μπορεί και δεν πρέπει να συμβεί! Είμαστε αρκετά δυνατοί για να πούμε σ' όλους αυτούς που προσπαθούν να πλήξουν την ελευθερία μας: "Κάτω τα χέρια!" Δεν πρέπει να επιτρέψουμε να επαναληφθεί εδώ σε μας, αυτό που συνέβη πρόσφατα σε συνέδριο στην πόλη Παβλογκράντ. Εκεί, οι μπολσεβίκοι-κομμουνιστές δε μας έδιναν τη δυνατότητα να πούμε την αλήθεια, σε μας τους εξωκομματικούς αγρότες και εργάτες, που με το αίμα μας ανοίγουμε τον δρόμο για την απελευθέρωση του εργαζόμενου λαού. Σ' αυτούς τους αγωνιστές έκλειναν το στόμα στο συνέδριο, επειδή δεν είχαν μπολσεβίκικη σφραγίδα (φωνές: "αίσχος, αίσχος!").

Τελειώνω την ομιλία μου, σύντροφοι, κι εδώ πρέπει να πω ότι εμείς, οι εξωκομματικοί αντάρτες που ξεσηκωθήκαμε ενάντια στους καταπιεστές μας, δε θα αφήσουμε να έρθει νέα σκλαβιά από όποιο κόμμα και αν προέρχεται. Θα φωνάξουμε σ' όλους τους εχθρούς μας "Φύγετε από τον δρόμο μας!" θα καταφέρουμε μονάχοι μας να οικοδομήσουμε τη νέα ελεύθερη ζωή!» (δυνατά χειροκροτήματα).

Παίρνει τον λόγο ο Σεραφίμοφ (αγρότης). "Σύντροφοι αγρότες, εργάτες, βετεράνοι και αντάρτες! Ξέρετε όλοι ότι ακόμη δε σίγησαν τα κανόνια. Γύρω μας, ακόμη χύνεται αίμα των συντρόφων μας για την απελευθέρωση όλων των εργαζομένων από τις βαριές αλυσίδες της σκλαβιάς και της ταπείνωσης. Ενώ ακόμη δεν έπαψε ο αγώνας ενάντια στην αντεπανástαση, που επιτίθεται απ' όλες τις μεριές, απέναντι μας ορθώθηκε νέος κίνδυνος, ο κίνδυνος ο κομματικός, ο μπολσεβίκικος, που μας φτιάχνει νέες μπολσεβίκικο-κρατιστικές αλυσίδες. Η μπολσεβίκικη κυβέρνηση προσπαθεί να μας πείσει ότι υπηρετεί τα συμφέροντα των εργατών και των αγροτών και ότι φέρνει την απελευθέρωση των εργαζομένων. Ονομάζει τον εαυτό της "σοσιαλιστική", βαδίζει κάτω από το σύνθημα της "Κοινωνικής Επανάστασης". Τότε όμως

γιατί προσπαθεί να μας κυβερνήσει από τα πάνω μέσα από τα γραφεία της;

Σύντροφοι, ξέρουμε απ' τα αδέρφια μας στη Μεγαλορωσία τι επανάσταση κάνουν εκεί οι μπολσεβίκοι. Ξέρουμε ότι ο λαός εκεί δεν έχει ελευθερία. Ότι εκεί βασιλεύει η κομματική αυθαιρεσία, το μπολσεβίκικο χάος, η βία των Επιτρόπων. Και αν αυτό το κόμμα προσπαθεί να φέρει και σ' εμάς στην Ουκρανία αυτές τις "ελευθερίες", τότε εμείς θα πρέπει να βροντοφωνάξουμε ότι δε χρειαζόμαστε τέτοιους δασκάλους και κηδεμόνες, ότι δε χρειαζόμαστε δικτατορίες, ότι θα μπορέσουμε μόνοι μας να χτίσουμε τη νέα μας ζωή!

Τελειώνω τον λόγο μου και ζητώ από το Συνέδριο να σκεφτεί σοβαρά την κατάσταση και να απαντήσει λεπτομερώς σε όλα τα κοινά μας προβλήματα, για να μπορέσουμε εμείς να πούμε την αλήθεια στους συντρόφους μας εργάτες και αγρότες στα απομακρυσμένα χωριά μας!» (δυνατά χειροκροτήματα).

(σελ. 102-104)

«Τι είναι αυτό;» έλεγε ο Μαχνό στον επίτροπο – μπολσεβίκο Πετρόφ που ήρθε μαζί με τον Οζέροφ. «Αφού το είπα, σας προειδοποίησα και μάλλον συμφωνήσαμε, υποσχεθήκατε να διαλύσετε τις οργανώσεις σας: Τσε-Κα, επιτροπές τροφίμων, κομματικές επιτροπές και τώρα ξαναρχίσατε! Πιστέψτε με, σύντροφε Πετρόφ, αν δε σταματήσετε, τα πράγματα θα είναι άσχημα. Αφήστε μας, μην πειράζετε τους αγρότες, μην καθοδηγείτε τους εργάτες, όλα θα είναι εντάξει. Προσφέρετέ μας σ' αυτή την περιοχή την ελευθερία της αναρχοκομμουνιστικής οικοδόμησης, κάντε έξω από αυτήν ό,τι πείραμα θέλετε, δε θα επιτιθόμαστε, απλά αφήστε μας, μην ανακατεύετε στις οικογενειακές μας υποθέσεις!».

»Εξ ονόματος της ένωσης αναρχικών του Γκουλάι Πόλε, της "Ναμπάτ" και του Στρατο-Επαναστατικού Σοβιέτ, σας προειδοποιώ: μη μας ενοχλείτε, πάρτε τους καταπιεστές σας, σταματήστε την αγκιτάτσια, και όλα θα είναι καλά! Δεν τους παίρνετε, δεν τους

σταματάτε, θα τους διαλύσουμε μόνοι μας!», έλεγε ο Μαχνό στον Πετρόφ.

(σελ. 147-148)

Μάης 1919:

Όχι μακριά από το χωριό υπήρχαν χαρακώματα, ίχνη μαχών. Ο Μαχνό μάς δείχνει δέντρο στο οποίο κρέμασε ο ίδιος έναν Λευκό συνταγματάρχη.

“Πώς είναι τα πράγματα με τον αντισημιτισμό εδώ;” ρωτάει ο Κάμενεφ.

“Εκλάμψεις υπάρχουν, παλεύουμε σκληρά μ’ αυτές. Στη διαδρομή μου ως εδώ, σ’ έναν από τους σταθμούς βλέπω αναρτημένα κάτι πλακάτ. Τα διαβάζω: ήταν αντισημιτικού χαρακτήρα. Καλώ τον σταθμάρχη και του ζητάω εξηγήσεις. Αυτός καμαρώνει. Περηφανεύεται ότι συμφωνεί απόλυτα μ’ αυτά που λένε τα πλακάτ. Τον πυροβόλησα...”

(σελ. 211)

Μ. Κουμπάνιν: «Το εμπορικό κεφάλαιο που ρουφούσε το αίμα των αγροτών με τις χαμηλές τιμές στα αγροτικά προϊόντα και πλούτιζε στις πλάτες των ρημαγμένων αγροτών, προσωποποιούνταν στη συνείδηση του αγρότη με τη μορφή του Εβραίου έμπορα που ήταν σχεδόν μονοπώλιο στην αγορά των αγροτικών προϊόντων. Ο Εβραίος έμπορας ήταν ο φορέας της εμπορικής διαμεσολάβησης μεταξύ των προϊόντων των χωριών και των προϊόντων της πόλης. Από εδώ πηγάζουν οι ρίζες του αντισημιτισμού στο αγροτικό κίνημα...»

Στα πολιτικά ζητήματα, η εβραϊκή κοινότητα ήταν κλεισμένη στον εαυτό της και σχεδόν πάντα έπαιρνε το μέρος του δυνατότερου, καταπιέζοντας τον πιο αδύναμο. Όμως, παρ’ όλα αυτά, αν συγκρίνουμε τα συμβάντα στην περιοχή της δικής μας επιρροής σε σχέση με την υπόλοιπη Ουκρανία, μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι η σημαία του διεθνισμού στη μαχνοβτσίνα κυμάτιζε ψηλά.

(σελ. 230)

Ο Τρότσκι δεν μπορούσε να συμφιλιωθεί με το γεγονός ότι το κύρος και η δόξα των διοικητών που προήλθαν από τον λαό μεγάλωνε και ότι κατά καιρούς ο ίδιος εμφάνιζαν περίσσια αυτονομία. Ο Τρότσκι υπέφερε υπομονετικά το όνειρο να απαλλαγεί από αυτούς που τον εμπόδιζαν στην επίτευξη των μοχθηρών, τυχοδιωκτικών σχεδίων του να στηριχτεί πλήρως στη στρατιωτική του δύναμη, την οποία αυτός αντιλαμβανόταν σα μάζα από άψυχα, μολυβένια στρατιωτάκια.

Στη βάση της νέας αντιμαχνοβιτικής εκστρατείας, τέθηκε από τον Τρότσκι η εγκληματική, παραποιημένη ανάλυση των γεγονότων που συνέβαιναν στην περιοχή του Ντονέτς του Νοτίου Μετώπου και ειδικά στην περιοχή Μαριούπολη – Ελένοφκα που καταλάμβανε η Αντάρτικη Μεραρχία Μαχνό.

Μας κατηγορούσαν προκαταβολικά για όλα τα αμαρτήματα, όμως εμείς ήδη υποψιαζόμασταν πού το πάει ο Τρότσκι. Υποψιαζόμασταν ότι κάποιος που διατυπώνει παρόμοιες κατηγορίες, κινείται βάσει σχεδιασμένης πολιτικής, της πολιτικής του Τρότσκι που προετοίμαζε το ξεκαθάρισμα του Ουκρανικού λαού που αντιστεκόταν, της πολιτικής που ήθελε να τον ξαναπεράσει άλλη μια φορά από την κρεατομηχανή του εμφυλίου πολέμου. Και ήμασταν πεπεισμένοι ότι αυτά τα πολιτικά παιχνίδια εις βάρος μας ήταν παραλογισμός.

Αποτέλεσμα της διεξαγόμενης πολιτικής των τροτσκιστών, η εξουσία των κομμουνιστών-κρατιστών στην Ουκρανία έπαψε να είναι δημοφιλής. Το μέτωπο διαλυόταν, η λιποταξία έπαιρνε μαζικό χαρακτήρα και τον Απρίλη του 1919 είχε φτάσει ήδη τις 100 χιλιάδες μαχητές, οι οποίοι δεν επιθυμούσαν να πολεμήσουν για τη νέα εξουσία.

(σελ. 256)

Μάης – Ιούλης 1919:

Ο Τρότσκι δεν είχε ανθρώπους στους οποίους μπορούσε να εμπιστευθεί μια τόσο γαργαλιστική υπόθεση -την εξάλειψη της μαχνοβτσίνας- σε μια τόσο απειλητική, επικίνδυνη περίοδο, γι' αυτό στα χέρια του πήρε ο ίδιος, όχι την «τιμωρό ράβδο της Επανάστασης», αλλά τον μπαλτά του χασάπη. Από την πένα του βγήκε η **μυστική διαταγή Ν° 96** της 3ης Ιούνη 1919, που επαναπροσδιόρισε την κατάσταση του αγώνα με τον Ντενίκιν στην Ουκρανία και έφερε τους ντενικιστές μέχρι την Τουλά.

Σ' αυτή λέγονταν:

«...1. Το πρωταρχικό ζήτημα της 2ης Ουκρανικής Στρατιάς είναι η καταστροφή της στρατιωτικής οργάνωσης της μαχνοβτσίνας, αυτό το ζήτημα πρέπει να έχει λυθεί όχι αργότερα από τις 15 Ιούνη.

2. Γι' αυτόν τον στόχο, με συντονισμό ενεργειών του Επαναστατο-Στρατιωτικού Σοβιέτ της 2ης Ουκρανικής Στρατιάς, αρχίζω αμέσως ευρεία αγκιτάτσια ενάντια στη μαχνοβτσίνα, με σκοπό να προετοιμαστεί η κοινή γνώμη του στρατού και των εργαζόμενων μαζών για την εξάλειψη της «στρατιάς Μαχνό».

3. Η παροχή χρημάτων, στρατιωτικών εφοδίων και γενικά οποιουδήποτε στρατιωτικού υλικού στο Επιτελείο Μαχνό παύει άμεσα κι εντελώς, υπό την απειλή αυστηρότατων κυρώσεων.

4. Στρατιωτική δύναμη για την εξάλειψη της μαχνοβτσίνας και για την ενίσχυση της ακριανής δεξιάς πλευράς του Νότιου Μετώπου στην πρώτη ομάδα, ορίζονται: Μοσχοβίτικο 12° Σύνταγμα, Σύνταγμα Ιππικού, Συντάγματα Οπλιτών του Λουγκάνσκ, του Μπαχμούτ, Απόσπασμα Ευέλπιδων, τεθωρακισμένο τρένο, αποσπάσματα τεθωρακισμένων οχημάτων και το Μοσχοβίτικο Απόσπασμα Ειδικών Αποστολών.

5. Στην περιοχή επιρροής των μαχνοβιτών πρέπει να σταλούν αμέσως ικανοί και έμπειροι υπάλληλοι, με σκοπό την κατασκοπεία και την ανάλογη επίδραση στη γνώμη των στρατιωτών και των αγροτικών μαζών, επηρεασμένων από τους μαχνοβίτες.

6. Η εξάλειψη της μαχνοβτσίνας πρέπει να διεξαχθεί με αποφασιστικότητα και σκληρότητα, χωρίς αργοπορία και δισταγμούς...

Λ. Τρότσκι».

(σελ. 285)

5 Ιούνη, Υποχωρώντας στο μέτωπο των Λευκών...

Διαμορφώθηκε καταστροφική κατάσταση, μιας και το περιβόητο τροτσικιστικό “Διάταγμα Νο 96” έριχνε τους αντάρτες στον χαμό. Πυρομαχικά δεν υπήρχαν καθόλου, χρησιμοποιούσαν τα τουφέκια σαν ρόπαλα.

Σπάραζε η καρδιά στην όψη, πώς χάνονταν κάτω από τα πυρά του εχθρού οι καλύτερες δυνάμεις της Επανάστασης, αυτοί οι εθελοντές της οικοδόμησης της νέας ζωής.

Και πόσες κατάρες υπήρχαν γι’ αυτή την παγίδα, αυτή την προδοσία, προς τον Τρότσκι. Για καλή μας τύχη, αυτή η μάχη σκεπάστηκε από τη νύχτα.

(σελ. 289)

«Σ’ όλα τα στρατιωτικά τμήματα και αποσπάσματα φραγμού, που στάλθηκαν με διαταγή μου, δόθηκε διαταγή να πιάνουν όλους εκείνους τους προδότες, οι οποίοι εγκαταλείπουν τα τμήματά τους και περνούν στον Μαχνό και να παραδίδονται στο Επαναστατικό Στρατοδικείο, σαν λιποτάκτες, για δίκη με στρατιωτικούς νόμους. Η τιμωρία τους μπορεί να είναι μόνο μια – τουφεκισμός.

Η Πανρωσική Κεντρική Επιτροπή Ρωσίας και Ουκρανίας με έχει διατάξει να φέρω την τάξη στο μέτωπο του λεκανοπεδίου του Ντονέτσκ και στα μετόπισθεν. Δηλώνω ότι αυτή η τάξη θα επιβληθεί με σιδερένια γροθιά. Οι εχθροί του εργατικού και αγροτικού Κόκκινου Στρατού, σκουροβίτες, κουλάκοι, πογκρομίτες, μαχνοβίτες, γκριγκοριεβίτες, θα συνθλίβουν αλύπητα από τακτικά, σταθερά, έμπιστα στρατεύματα.

Ζήτω η επαναστατική τάξη, η πειθαρχία και η πάλη με τους εχθρούς του λαού!

Ζήτω η Σοβιετική Ουκρανία και η Σοβιετική Ρωσία!

Λ. Τρότσκι.»

(σελ.293-294)

Παίρνοντας τον λόγο ο Μαχνό, έπεισε το Συνέδριο ότι οι αντάρτες δε θα εγκαταλείψουν τους αγρότες της Ουκρανίας στη δύσκολη στιγμή, εάν και οι ίδιοι δείξουν ενεργητικότητα στον αγώνα ενάντια στους Λευκούς και στηρίξουν τους αντάρτες. Ο Μαχνό έλεγε ότι παρόλο που τους μαχνοβίτες τους κήρυξαν εκτός νόμου, αυτοί εξακολουθούν να κρατούν το μέτωπο και να παλεύουν με την αντεπανάσταση.

«Δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Εμείς υπερασπίζουμε την περιοχή μας, τα σπίτια μας. Μας κατηγορήσαν για όλες τις αμαρτίες», έλεγε ο Μαχνό, «όμως είμαστε ένοχοι μόνο στο ότι δηλώσαμε: Ο παντοτινός εχθρός της εργατιάς και της ελευθερίας είναι η εξουσία. Στη σημαία μας είναι γραμμένο: Η εξουσία γεννά παράσιτα! Στερήσαμε τη δυνατότητα στα παράσιτα να βρίσκονται ανάμεσά μας και τώρα να, στην ελεύθερη περιοχή μας, επιτίθεται η εξουσία, με το πρόσωπο του Ντενίκιν από την ανατολή και με το πρόσωπο του Τρότσκι, στην πλάτη μας, από τη δύση. Μισούν με το ίδιο μένος την ελευθερία μας και χρησιμοποιούν τα ίδια μέσα και τρόπους για την υποδούλωσή μας.»

(σελ. 304)

Επιλογή αποσπασμάτων: Ιωάννα-Μαρία Μαραβελίδη

Φωτογραφία κειμένου: Η Ομάδα Αναρχικών του Γκουλάι Πόλε, 1909. Όρθιοι: Α. Σεμενιούτα, Λ. Κραφτσένκο (Γκραμποβόι), Ι. Σεφτσένκο, Π. Σεμενιούτα, Ε. Μπονταρένκο, Ι. Λεβάντι. Καθιστοί: Ν. Μαχνό, Β. Αντονί, Π. Ονισένκο, Ν. Ζουιτσένκο, Λ. Κοροστίλεφ.

Ο 2ος τόμος του «Οι δρόμοι του Νέστορ Μαχνό» είναι άμεσα διαθέσιμος στα παρακάτω σημεία: ΕΚΧ Nosotros (Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια), Κ*Β0Ξ (Θεμιστοκλέους και Αραχώβης), Βιβλιοπωλείο ΑΛΦΕΙΟΣ (Χαρ. Τρικούπη 22, Αθήνα), Βιβλιοπωλείο

Από τη Speenhamland στο Andover: Ιδεολογικές & Κοινωνικοοικονομικές Παράμετροι της Σύγκρουσης πάνω στο Όριο 2 Κόσμων

Μαλάνος Σταμάτης

Κοινωνιολόγος, ΜΔΕ ευρωπαϊκή Ιστορία

Αφού και ζώα εξημερώθηκαν, κανείς δεν πρέπει να απελπίζεται ότι ο παραστρατημένος άνθρωπος είναι αδιόρθωτος ^[1]

Κάπου στα 1845, στο workhouse του Andover οι τρόφιμοι είχαν αναλάβει μια δουλειά που σήμερα μοιάζει αδιανόητη, θρυμματίζαν δηλαδή, τα κόκκαλα των νεκρών με στόχο την παραγωγή λιπάσματος για τα γειτονικά αγροκτήματα. Ωσπου κάποια μέρα υπακούοντας στην ανάγκη, την πείνα και την απελπισία τους, ξεκίνησαν να τρώνε τις ωμές σάρκες των συνανθρώπων τους που ο χρόνος δεν είχε ακόμα προλάβει να εξαφανίσει. Και όμως, μόλις πενήντα χρόνια πριν, ένα επαρχιακό δικαστήριο με μια ιστορική του απόφαση είχε διαμορφώσει ένα τελείως διαφορετικό σκηνικό, θεσπίζοντας μια κλίμακα επιδότησης των φτωχών που βασιζόταν στο ύψος της τιμής του ψωμιού.

Το 1944, κυκλοφόρησε ο **Μεγάλος μετασχηματισμός**. Στο βιβλίο του αυτό ο Κάρλ Πολάνυι υποστηρίζει ότι δεν ήταν η δημιουργία του σύγχρονου Κράτους συνέπεια της ανάδυσης του Καπιταλισμού, αλλά η ίδια η Κρατική παρέμβαση που έκανε δυνατή την εγκαθίδρυση

και επιβίωση της οικονομίας της αγοράς. Μάλιστα θεωρεί ότι αυτή είναι μια σχετικά πρόσφατη εξέλιξη, η μορφή της οποίας αποκρυσταλλώθηκε στο πρώτο μισό του 19^{ου} αιώνα. Το φαινόμενο συνδέεται κατά την άποψή του, με την εισαγωγή των μεγάλων περίπλοκων μηχανημάτων, ακριβώς επειδή το μέγεθος και η δυνατότητα απόσβεσής τους συνδεόταν αναγκαστικά με τη μαζική παραγωγή και την αδιάλειπτη λειτουργία τους.

Συνεπώς, κατά τον ίδιο, θα έπρεπε να δημιουργηθούν εκείνες οι κοινωνικοοικονομικές συνθήκες που θα επέτρεπαν τον αδιάλειπτο εφοδιασμό τους με πρώτες ύλες και θα δημιουργούσαν ένα εξαιρετικά πειθαρχημένο εργατικό δυναμικό που θα αλληλοεπιδρούσε με αυτά. Αυτή συνεπώς η αναγκαιότητα ήταν που ωθούσε την ανερχόμενη ελίτ της βιομηχανίας να πάρει όλα εκείνα τα μέτρα που θεωρούσε ότι απαιτούνταν ώστε να γίνει δυνατή η διαμόρφωση μιας ενιαίας αγοράς εργασίας. Αλλά για να μπορέσει να συμβεί κάτι τέτοιο, έπρεπε να καταργηθεί κάθε είδους κοινοτική αλληλεγγύη ή επιδότηση, καθώς και να μετατραπεί σε εφιάλτη η καθημερινότητα σε κάθε υφιστάμενο ίδρυμα αρωγής, όπως τα workhouses.

Έμοιαζε σαν ένα γιγάντιο κύμα, το οποίο παρέσυρε τα πάντα στο πέρασμά του, να χτύπησε με απίστευτη ένταση τους αδύναμους και τελικά να μεταμόρφωσε για πάντα τον κόσμο μας.

Ωστόσο, κατά την άποψή μας ο μεγάλος μετασχηματισμός, όπως κάθε μεγάλο κύμα αλλαγών, δεν γεννιέται πάντα στον χρόνο που τα αποτελέσματά του μπορούν να γίνουν ορατά, συνεπώς το λεγόμενο πείραμα των workhouses, δηλαδή η δραματική μείωση κάθε εξωτερικής βοήθειας από τις ενορίες και η δημιουργία συνθηκών που θα καθιστούσαν τη διαβίωση εντός των ιδρυμάτων λιγότερο ή περισσότερο χειρότερη από εκείνη των πιο κακοπληρωμένων βιομηχανικών εργατών, θα πρέπει να ιδωθεί σε συνάρτηση με τους σημαντικότερους από τους παράγοντες εκείνους των οποίων η ανασηματοδότηση και η αξιοποίηση δημιούργησαν τα υποκείμενα, τις ιδέες και τη συναίνεση που ήταν απαραίτητη για να ευοδωθεί μια τέτοιου μεγέθους αλλαγή.

Ο Άγγελος Χανιώτης έχει στο παρελθόν χρησιμοποιήσει τον όρο «**συμπλοκή**» προκειμένου να περιγράψει πολλά και φαινομενικά ασύνδετα μεταξύ τους, τοπικά και χρονικά, γεγονότα και εξελίξεις, τα οποία όμως σε μια δεδομένη χρονική περίοδο παρήγαγαν παρόμοια αποτελέσματα^[2]. Κάτι τέτοιο φαίνεται να συνέβη, κατά την άποψή μας, και στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 1830. Πιο συγκεκριμένα, έλαβαν χώρα μια σειρά από συμβάντα του μακρού, του μέσου και του βραχέως χρόνου, τα οποία διαμόρφωσαν το περιβάλλον του «μεγάλου μετασχηματισμού» και τα οποία δυστυχώς δεν υπάρχει σήμερα ο χρόνος να αναλύσουμε.

Συμπέρασμά μας είναι ότι κανένα από αυτά τα συμβάντα δεν θα μπορούσε να διαμορφώσει από μόνο του μια τόσο δραματική για τη ζωή των ανθρώπων εξέλιξη, όπως ήταν η **δημιουργία μιας εθνικής αγοράς εργασίας**, αν δεν υπήρχε η καταλυτική παρέμβαση του βρετανικού Κράτους, το οποίο μεταξύ άλλων χρησιμοποίησε μέσα όπως ήταν ο Νέος Νόμος περί των Φτωχών και το πείραμα των Workhouses.

Όμως από την άλλη μεριά, η επιτυχία αυτών των παρεμβάσεων δεν είναι δυνατόν να εξηγηθεί χωρίς να ληφθούν υπόψη οι παραπάνω παράγοντες. Συγκεκριμένα, εξελίξεις του μακρού χρόνου, όπως ήταν η αύξηση του πληθυσμού, η ανασύνθεση των ελίτ, η νέα ηθική των προτεσταντικών δογμάτων όπως αυτά ανανοηματοδοτήθηκαν τότε, η ανασηματοδότηση της ιδιοκτησίας από απλή χρήση σε απόλυτο δικαίωμα, η αναγνώριση της κοινωνικής χρησιμότητας του οικονομικού εγωισμού των ανθρώπων, η αργή έλευση της νέας οικονομίας, είχαν διαβρώσει αποτελεσματικά τα θεμέλια του παλιού κόσμου, αλλά δεν ήταν σε καμιά περίπτωση ικανές από μόνες τους να οδηγήσουν στον μεγάλο μετασχηματισμό.

Ωστόσο, όσο πλησιάζαμε προς το τέλος του 18ου αιώνα, οι εξελίξεις αυτές προοδευτικά αποκτούσαν άλλο νόημα, καθώς αλληλοεπιδρούσαν με σημαντικές εξελίξεις του μέσου χρόνου, όπως οι εντεινόμενες περιφράξεις και η καταστροφή της οικοτεχνίας και βιοτεχνίας της υπαίθρου, η οποία άκμαζε για

αιώνες αλλά αδυνατούσε πλέον να ανταγωνιστεί την παραγωγικότητα των νέων εργοστασίων. Η συνεπαγόμενη απειλή αποψίλωσης της υπαίθρου από τον πληθυσμό της οδήγησε τα ανώτερα στρώματα της αριστοκρατίας να υιοθετήσουν επιδοματικές πολιτικές, για τις οποίες δεν ίσχυε πλέον η παλιά διάκριση ανάμεσα στους ικανούς και μη φτωχούς και τις οποίες χρηματοδοτούσαν από τις υψηλές τιμές των τροφίμων.

Τη στάση τους αυτή ενίσχυσαν η εντεινόμενη απειλή κατά της τάξης και της ίδιας τους της υπόστασης που προερχόταν από την άλλη μεριά της Μάγχης, το πλήθος των ανέργων στρατιωτών, καθώς πλησίαζε η λήξη των Ναπολεόντειων πολέμων, και το κίνημα των Λουδιτών, που την εποχή εκείνη έδειχνε να έχει πολύ απειλητικότερες διαστάσεις από αυτές που του αποδίδει η σύγχρονη ιστοριογραφία.

Όμως τα επιδόματα αυτά, αν και βραχυπρόθεσμα προστάτεψαν τους πληθυσμούς ιδιαίτερα στη Νότια Αγγλία, μακροπρόθεσμα είχαν τελείως διαφορετικά αποτελέσματα. Προκάλεσαν την εξάρτηση των αγροτικών πληθυσμών από τη χορήγησή τους, μείωσαν την παραγωγικότητα των περιοχών αυτών, αφού οι γαιοκτήμονες επιδοτούμενοι στην ουσία οι ίδιοι δεν είχαν κανέναν λόγο να εκσυγχρονίσουν περαιτέρω την παραγωγή τους και, τέλος, εμπόδισαν την κινητικότητα του πληθυσμού που ήταν απαραίτητη για τη βιομηχανία των πόλεων. Το πιο σημαντικό τους, όμως, αποτέλεσμα ήταν πως κρατούσαν τις τιμές των τροφίμων υψηλές.

Τα προβλήματα αυτά έγιναν πια αξεπέραστα όταν η εντεινόμενη εισαγωγή των μεγάλων και περίπλοκων μηχανών δημιούργησε δύο νέα ζητήματα. Από τη μια, τα νέα δεδομένα παραγωγής που η ύπαρξή τους απαιτούσε ένα σταθερό και εξαιρετικά πειθαρχημένο εργατικό δυναμικό. Δεν μπορούσε πλέον ο εργαζόμενος να πηγαίνει στο εργοστάσιο όποτε ο ίδιος το επέλεγε, να καθυστερεί, να μη συνεργάζεται κ.λπ. Από την άλλη, η έλευσή τους προκάλεσε μια πρωτοφανή πτώση των τιμών των βιομηχανικών προϊόντων, την ίδια στιγμή που οι υψηλές τιμές των τροφίμων και η ακαμψία της αγοράς εργασίας εμπόδιζαν τους μισθούς να την ακολουθήσουν ανάλογα. Αυτή ακριβώς η αναντιστοιχία, μαζί

ασφαλώς με συγκυριακά αίτια, ήταν το γεγονός που προκάλεσε την πρώτη αληθινά **δομική κρίση του συστήματος** εκείνα τα χρόνια, δηλαδή τις δεκαετίες του 1830 και 1840.

Σε εκείνο, λοιπόν, το χρονικό σημείο ήταν που οι ιδέες των Locke, Smith και της μεταρρυθμισμένης Εκκλησίας φάνηκε να αποκτούν ένα άλλο, διαφορετικό από τις προθέσεις των εμπνευστών τους περιεχόμενο, και άλλοι εξαιρετικά προικισμένοι διανοούμενοι πρόσθεσαν το δικό τους ειδικό βάρος στις εξελίξεις. Ήταν οι μαλθουσιανές ιδέες για τον πληθυσμό που ενέτειναν τις ανησυχίες των μεσαίων τάξεων και κυρίως οι ρικαρντιανές αναλύσεις που φανέρωσαν στις νέες ανερχόμενες ελίτ της βιομηχανίας και του εμπορίου ποιο ακριβώς ήταν το πρόβλημα.

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Η ανάλυση του Φουκώ, δείχνει γλαφυρά ότι το πρόβλημα σχετικά με τη **διαχείριση της φτώχειας** δεν αφορούσε μόνο τη δημιουργία μιας εθνικής αγοράς εργασίας, όπως ισχυρίζεται ο Πολάνυι, ούτε την πτώση των εργατικών μισθών. Υπήρχε ένα δεύτερο, αλλά εξίσου μεγάλο πρόβλημα που έπρεπε να λύσουν.

Οι φτωχο-διάβολοι διατηρούσαν ακόμη από τα βάθη του χρόνου ή ανασυνέθεταν έναν λόγο δικό τους και πρακτικές που ήταν αντίθετες στο αστικό δίκαιο και στην ηθική της εποχής. Λόγο και πρακτικές που έρχονταν σε ευθεία αντίθεση με την ανάγκη της ασφαλούς αποθήκευσης των εμπορευμάτων, των τελωνειακών δασμών, της φορολογίας δηλαδή απέναντι στην ιδιοκτησία των άλλων, και μπορούσαν να αναπτύξουν αντιστάσεις απέναντι στη δύναμη της πείνας, την οποία οι άρχουσες τάξεις σκόπευαν να χρησιμοποιήσουν ως καταλύτη των αλλαγών. Η σκληρότητα των συνθηκών λοιπόν και η ίδια η οργάνωση της ζωής εντός των workhouses μπορεί να ερμηνευθούν και σαν ένας μηχανισμός αποτροπής και πειθάρχησης.

Τέλος, το γεγονός ότι πολλά τμήματα της χώρας είχαν καταφέρει να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά το πρόβλημα της φτώχειας εφαρμόζοντας διαφορετικές πολιτικές από την επιδοματική, αλλά

παρ' όλα αυτά υποχρεώθηκαν από τις προβλέψεις του Νέου Νόμου περί των Φτωχών να τις εγκαταλείψουν, δείχνει ότι η εφαρμογή του πειράματος των workhouses ήταν περισσότερο ιδεολογική επιλογή παρά πραγματική ανάγκη. Μάλιστα, η φυσική αύξηση του πληθυσμού των πόλεων, αλλά και η μετανάστευση των Ιρλανδών που είχε αρχίσει πολύ νωρίτερα από τον λεγόμενο λιμό της πατάτας, προσέφεραν άφθονο εργατικό δυναμικό, καθιστώντας πιθανόν αχρείαστη τη βία που τα workhouses άσκησαν στους απόρους.

Ο Πολάνυι ισχυρίζεται ότι το εθιμικό δίκαιο της επιδοματικής πολιτικής αποτέλεσε το σημείο συνάντησης της παραδοσιακής αριστοκρατίας της γης με τα μεγάλα τμήματα των απόρων των αγροτικών κυρίως περιοχών της Νότιας Αγγλίας, επειδή αμφότερα ένωσαν να απειλείται η ίδια τους η ύπαρξη και τα κοινοτικά τους δικαιώματα από τους μετασχηματισμούς που απειλούσε να φέρει η επικράτηση της λεγόμενης ελεύθερης αγοράς...

Αλλά είναι εξίσου αλήθεια ότι ποτέ δεν υπήρξε μια καθαρή διαχωριστική γραμμή μεταξύ αστικής τάξης και αριστοκρατίας, αντίθετα υπήρξε μεγάλος βαθμός συγχρωτισμού και σύνθεσης μεταξύ τους. Η υπαρκτή αντίθεση αστών και αριστοκρατών αφορούσε κατά την άποψή μας, μάλλον τη σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ των ελίτ της βιομηχανίας από τη μια και των ανώτερων τμημάτων της αριστοκρατίας της γης από την άλλη.

Είναι, επίσης, αλήθεια ότι τα ίδια τα αδιέξοδα και η εξαθλίωση που προκάλεσαν τα επιδόματα ήταν ο λόγος που συσπείρωσε εναντίον τους τη μεγάλη πλειοψηφία της μεσαίας τάξης και διαμόρφωσε την αναγκαία συναίνεση που απαιτήθηκε για τη σχεδόν ολοσχερή κατάργησή τους. Αλλά αυτή είναι μόνο η μισή αλήθεια. Η άλλη μισή είχε γραφεί δεκαετίες πριν σε διαφορετικές συνθήκες από φυσικούς όπως ο Newton, εκκλησιαστικούς στοχαστές, φιλοσόφους όπως ο Locke και οικονομολόγους όπως ο Smith, οι ιδέες των οποίων ανασηματοδοτήθηκαν την εποχή αυτή και αποτέλεσαν τα καύσιμα των αλλαγών.

Βασικό τμήμα της συλλογιστικής του Καρλ Πολάνυι είναι ότι η **εισαγωγή μεγάλων και πολύπλοκων μηχανημάτων** ήταν η θρυαλλίδα

που κατέστησε αναγκαία την κρατική παρέμβαση, η οποία υλοποιήθηκε με τον Νέο Νόμο περί των Φτωχών και το πείραμα των workhouses, επειδή η λειτουργία τους απαιτούσε ένα πειθαρχημένο εργατικό δυναμικό και η απόσβεσή τους την αδιάλειπτη λειτουργία τους. Όμως, υποστηρίζουμε -και ασφαλώς ο Πολάνυι δεν το αρνείται- πως το ίδιο έντονη ήταν και η ανάγκη των Βιομηχάνων για τον εφοδιασμό των πόλεων με φθηνά γεωργικά προϊόντα, επειδή κάτι τέτοιο ήταν απολύτως απαραίτητο για τη μείωση των εργατικών μισθών, όπως πολύ διορατικά έδειξε το έργο του David Ricardo, φυσικού πνευματικού ηγέτη του βιομηχανικού τμήματος της αστικής τάξης αυτής της εποχής.

Ένα, κατά την άποψή μας, διαφορετικό θέμα είναι αν η βιομηχανία της εποχής είχε αληθινή ανάγκη για μαζική μετανάστευση εργατικών χεριών από την ύπαιθρο προς τις πόλεις, μιας που η φυσική αύξηση του πληθυσμού τους και η εντεινόμενη μετανάστευση των Ιρλανδών, μαζί με τις φυσικές κινήσεις μικρών αποστάσεων από τα γύρω χωριά προς αυτές, επαρκούσαν για να καλύψει το κενό. Αν και η λεπτομερής διερεύνηση μιας τέτοιας υπόθεσης ξεφεύγει από τα όρια αυτής της παρουσίασης, άποψή μας είναι ωστόσο ότι οι ίδιοι λόγοι που κατέστρεψαν την οικοτεχνία και τη βιοτεχνία της αγγλικής υπαίθρου είναι αυτοί που υπονόμισαν και την παραγωγή της Ιρλανδίας, επομένως η μαζική είσοδος των Ιρλανδών είχε αρχίσει πολύ νωρίτερα από τα χρόνια του μεγάλου λιμού.

Σε σχέση τώρα με τα επιμέρους ερωτήματα, καταλήγουμε ότι εφόσον η εφαρμογή του μεγάλου μετασχηματισμού είχε περισσότερο πολιτική και ιδεολογική αφετηρία, είναι αναμενόμενο να ασκήθηκε και λελογισμένη βία για την εφαρμογή του.

Προκειμένου, δηλαδή, να επιτευχθούν οι στόχοι του, οι συνθήκες στο εσωτερικό των ιδρυμάτων έπρεπε να είναι λίγο χειρότερες από αυτές στις οποίες ζούσαν οι πιο φτωχοί από τους βιομηχανικούς εργάτες των πόλεων. Από την άλλη, η πειθάρχησή τους απαιτούσε, όπως ο Φουκώ έδειξε καθαρά στο *Επιτήρηση και Τιμωρία*, την επανακοινωνικοποίησή τους και γι' αυτό ακριβώς επελέγη τελικά ο **διαχωρισμός των οικογενειών** και κυρίως η

απομάκρυνση από αυτές των ανήλικων μελών τους.

Η διατροφή εντός των ιδρυμάτων, το καθημερινό τους πρόγραμμα, η αρχιτεκτονική των εσωτερικών τους χώρων, η γεωγραφική τους τοποθέτηση, παρ' όλους τους περιορισμούς του κόστους, παρά το γεγονός ότι πολλά από αυτά τα ιδρύματα στηρίχθηκαν σε προϋπάρχουσες υποδομές, παρά τις αντιδράσεις των τοπικών αξιωματούχων, καθώς και των ίδιων των τροφίμων, προσπαθούσε να εξυπηρετήσει τέτοιους σκοπούς.

Όπως προαναφέραμε, ο Φουκώ εξετάζει την εξέλιξη των workhouses ως μέρος της ευρύτερης προσέγγισής του στο ζήτημα της Εξουσίας και της διαδικασίας πειθάρχησης των κατώτερων τάξεων. Χωρίς να αρνείται ποτέ τον ιδιαίτερο ρόλο των ιδεών και του μετασχηματισμού της οικονομικής δομής, φωτίζει ωστόσο τον ρόλο της Πολιτικής σε σχέση με το ζήτημα που μας ενδιαφέρει.

Πιο συγκεκριμένα, στους βασικούς τομείς της κοινωνικής τους ζωής, οι κατώτερες τάξεις αυτήν ακριβώς την ιστορική περίοδο υποχρεώθηκαν στον διαχωρισμό τους σε **δύο βασικές κατηγορίες**. Η μικρότερη, και πιο προβληματική από αυτές, αναγκάστηκε σε βαθύτερο από τα προηγούμενα χρόνια εγκλεισμό, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία αφέθηκε να αιωρείται μεταξύ της πείνας και των νέων εργοστασίων, ακριβώς επειδή η ανάγκη για φθηνά εργατικά χέρια, ο υπερπληθυσμός και ο φόβος των εξεγέρσεων έκαναν φανερή τη σημασία της.

Στην περίπτωση της τρέλας, το γεγονός αυτό σήμαινε τον διαχωρισμό όσων θεωρήθηκαν τρελοί από τους παράλογους, στην περίπτωση της φυλακής σήμαινε την κατασκευή και τον διαχωρισμό των εγκληματιών από τους παραβατικούς, και στην περίπτωση των άπορων σήμαινε τον διαχωρισμό των δυνάμει ανεξάρτητων εργατών από τους τροφίμους των workhouses.

Κατά την άποψή μας επρόκειτο, λοιπόν, για τρεις διαφορετικές όψεις της ίδιας ακριβώς πολιτικής. Στόχος τους δεν ήταν απλά να αποκλείσουν αυτούς που θεωρούσαν ως αντικοινωνικά στοιχεία, αλλά περισσότερο να οριοθετήσουν τη ζωή, τις αξίες και τη

δράση όλων των υπολοίπων, οι οποίοι αποτελούσαν και τη μεγάλη πλειοψηφία των κατώτερων τάξεων. Και στις τρεις περιπτώσεις έπαιρναν κατ' ουσίαν οικείες προηγουμένως μορφές, είτε επρόκειτο για τρελούς, είτε για παραβατικούς, είτε για αλήτες και φτωχούς, και τους μετέτρεπαν δια μέσου του εγκλεισμού τους και των συνακόλουθων συνθηκών του σε αλλόκοτα όντα^[3].

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, **η εργασία ήταν το μέσο που χρησιμοποιήθηκε περισσότερο από όλα** για να τιθασευτεί τούτος ο συρφετός του παράλογου. Εργασία για τους τροφίμους των ιδρυμάτων, εργασία στα νέα εργοστάσια και για τους υπολοίπους, τους οποίους η πείνα θα έσπρωχνε μέχρι τις εισόδους τους. Μια τέτοια πολιτική είχε στα μέσα του 19^{ου} αιώνα καταστεί απολύτως απαραίτητη, όχι μόνο επειδή, όπως υποστηρίζει ο Πολάνυι, η βιομηχανία χρειαζόταν επειγόντως φθηνότερα εργατικά χέρια, αλλά και επειδή η ίδια η αποτυχία της επιδοματικής πολιτικής σαράντα ολόκληρα χρόνια μετά την πρώτη εφαρμογή της, είχε εκθρέψει έναν πληθυσμό που γινόταν ολοένα και δυσκολότερο να ελεγχθεί.

Έναν συρφετό ανθρώπων ο οποίος δεν ήθελε να γνωρίσει τους αστικούς κανόνες, δεν παντρεύονταν, δεν βάφτιζε τα παιδιά του και δεν αναγνώριζε τις ηθικές του υποχρεώσεις.

Μάλιστα, όπως σημειώνει ο Φουκώ, από τις αρχές του 19^{ου} αιώνα οι λεγόμενες **λαϊκές ανομίες** έλαβαν νέες διαστάσεις όταν διασταυρώθηκαν με τις κοινωνικές συγκρούσεις, την αντίσταση στην εκβιομηχάνιση ή με τα αποτελέσματα των οικονομικών κρίσεων. Έλαβαν, δηλαδή, τα χαρακτηριστικά που παρατηρούμε σε όλα τα κινήματα που εκτυλίχθηκαν από το 1780 μέχρι το 1848^[4]. Πιο συγκεκριμένα, στην περίπτωση της Βρετανίας το κίνημα των Λουδιτών και λίγο αργότερα τα πιο ριζοσπαστικά τμήματα των Χαρτιστών έθεσαν ζητήματα που ξεπερνούσαν κατά πολύ τα ανεκτά για την εποχή όρια.

Αυτήν ακριβώς την απειλή, κατά τον Γάλλο φιλόσοφο, σκόπευε να αντιμετωπίσει η παρέμβαση της Πολιτικής την εποχή που

εξετάζουμε και μέρος αυτής της αντιμετώπισης αποτέλεσε και το πείραμα των workhouses. Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με την παραπάνω θεώρηση, το δίλημμα που έθεσε ο Νέος Νόμος περί των φτωχών στον πληθυσμό των απόρων της εποχής σε καμιά περίπτωση δεν ερχόταν σε σύγκρουση με τα ζητούμενα της λεγόμενης ηθικής μεταρρύθμισης, η οποία την εποχή εκείνη βρίσκονταν σε πλήρη εξέλιξη και στον τομέα της αντιμετώπισης της τρέλας προωθούνταν από τις προσεγγίσεις των Samuel Tuke και Philippe Pinel, και οι οποίες στόχο είχαν τον διαχωρισμό της βαριάς τρέλας από τον πληθυσμό όσων απλώς αρνούσαν την κυρίαρχη ηθική και τις αστικές νόρμες. Ούτε ήταν αντίθετη στον εξανθρωπισμό των ποινών, αφού η ίδια η ιδέα της φυλάκισης γεννήθηκε εκείνα τα χρόνια.

Αντίθετα, οι στόχοι τους ήταν παρόμοιοι. Έπρεπε να πιέσουν τη μεγάλη πλειοψηφία των ανέργων να στραφεί στη μετανάστευση και στα νέα εργοστάσια, όχι μόνο επειδή η οικονομική χρησιμότητα μιας τέτοιας κίνησης ήταν προφανής, αλλά και γιατί η ένταξή τους στην ανελαστική διαδικασία της παραγωγής αυτήν την εποχή θα είχε προφανή αποτελέσματα στην πειθάρχησή τους. Οι υπόλοιποι, όσοι δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν να αντέξουν μια τέτοιας κλίμακας διαδικασία, μπορούσαν να καταφύγουν στα workhouses.

Εκεί το ίδιο τους το σώμα θα γινόταν, με τη χρήση λελογισμένης βίας, αντικείμενο μιας άλλου είδους, αυστηρότερης πειθάρχησης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

Aldcroft, D. και Ville, S. *Η Ευρωπαϊκή Οικονομία 1750-1914*, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 2005

Block, F. και Somers, M. In the Shadow of Speenhamland. Social Policy and the Old Poor Law, *Politics and Society* 31.2 (2003).

Broad, J. Housing the Rural poor in Southern England 1650-1850, *The agricultural History Review*, Vol. 48, No 2,

British agricultural History Society, 2000

Brown, D. Workers, Workhouse and the Sick Poor. Health and Institutional Health Care in the long Nineteenth Century, *Journal of Urban History*, Vol 43, 2017

Burawoy, M. For a Sociological Marxism, the complementary Convergence of Antonio Gramsci and Karl Polanyi ,*Politics and Society*, Vol 31 , No 2, June 2003.

Burns, E. M. *Ευρωπαϊκή Ιστορία. Ο Δυτικός Πολιτισμός: Νεότεροι Χρόνοι*, Επίκεντρο, Αθήνα 2006,

Cannon, J. *Aristocratic Century*, Cambridge University Press, 1984

Clark, W. C. "London: A Multi- Century Struggle For Sustainable Development in a Urban Environment", Faculty Research Working Paper Series, Harvard Kennedy School, August 2015.

Crowther, M. A. *The workhouse system 1834-1929. The history of the social institution*, Routledge library edition: The Victorian word, 2016.

Dinwiddy, J. "Luddism and Politics in the Northern Counties", *Social History*, Vol. 4, No. 1 (Jan., 1979), Taylor & Francis, Ltd.

Elder, W. "Speenhamland Revisited", *Social Service Review*, Vol 38, No 3, Sep.1964

Engels, F. *Η κατάσταση της εργατικής τάξης στην Αγγλία*, Μπάυρον, Αθήνα, 1974.

Foucault, M. *Επιτήρηση και Τιμωρία –Η γέννηση της φυλακής*, Ράππα, Αθήνα 1989

Geary, D. *Το Ευρωπαϊκό Εργατικό Κίνημα 1848-1939*, Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη 1988

Glaper, J. *The Speenhamland Scales: Political, Social or*

Economic Disaster?, *Social Service Review* 44.1 (1970).

Green, D. R. *Pauper Capital. London and the Poor Paw 1790-1870*, M.P.G Books Croop, UK, 2010.

Green, D. R. Pauper Protests: Power and Resistance in Early Nineteenth-Century London Workhouses, *Social History* Vol.31, No 2, Taylor and Francis L.t.d. , May 2006,

Hallas, C. S. Poverty and Pragmatism in the Northern Uplands of England: The North Yorkshire Pennines 1700-1900, *Social History*, Vol 25, No 1, Taylor and Francis Ltd, Jan. 2000,

Heal, F. και Holmer, C. *The Gentry in England and Wales, 1500-1700*, Macmillan Press LTD, 1994,

Heilbroner, R. L. *Οι φιλόσοφοι του Οικονομικού Κόσμου. Η ζωή και οι ιδέες τους*, Κριτική, Αθήνα, 2000

Higginbotham, P. "An introduction to the Workhouse", <http://www.Workhouses.org.uk/intro/>.

Hobsbawm, E. J. "The Machine Breakers", *Past and present*, No. 1, Oxford University Press, Feb. 1952.

Hobsbawm, E. J. *Η Εποχή των Επαναστάσεων 1789-1848*, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Αθήνα, 2002.

Howart, M. *Ο ρόλος του πολέμου στη Νεότερη Ευρωπαϊκή Ιστορία*, Ποιότητα, Αθήνα 2009

Kamen, H. *Πρώιμη Νεότερη Ευρώπη*, Μεταίχμιο, Αθήνα, 2002

Lindemann, A. S. *Ιστορία της Νεότερης Ευρώπης από το 1915 μέχρι σήμερα*, Κριτική, Αθήνα 2014

Locke, J. *Δεύτερη πραγματεία περί κυβερνήσεως*, Πόλις, Αθήνα 2010

Lucassen, L. *The Immigrant Threat. The Integration of Old and New Migrants in Western Europe since 1850*, University of Illinois Press, Urbana and Chicago, 2005

Mackay, L. A culture of Poverty? The St. Martin in the fields Workhouse 1817, *The journal of Interdisciplinary History*, Vol 26, No 2 (Autumn 1995) The MIT Press

Mackenzie, S. R. An English Woman's Workhouse is her Castle: Poor management and Gothic Fiction in the 1790, *ELH*, Vol 74, No 3, Johns Hopkins University Press, 2007.

Midwinter, E.C. State Intervention at a Local Level: The new poor Law in Lancashire, *The Historical Journal*, Vol 10, No 1, Cambridge University Press, 1967.

Miller, I. Feeding in the Workhouse: The Institutional and ideological Function of food in Britain, 1834-1870, *Journal of British Studies* 2, Oct. 2013, The North American Conference on British

Murdah, L. D. "From Barrack Schools to Family Cottages: Greeting Domestic Space for late Victorian Poor Children", J. Lawrence & P. Starkey (eds), *Child Welfare and Social Action in the Nineteenth and Twentieth Centuries: International Perspective*, Liverpool, Liverpool UP, 2001

Neuman, M. D. A suggestion regarding the origins of the Speenhamland Plan, *The English Historical Review*, 84 (1969).

Newman, S. To Punish or Protect: The New Poor Law and the English Workhouse, Springer Science + Business Media New York 2013, Published online: 10 December 2013

Page Moch, L. *Moving Europeans. Migration in Western Europe since 1650*, Indiana University Press, Bloomington and Indianapolis 2003 (2nd edition, 1st edition 1992).

Pallister, R. Workhouse Education in County Durham 1834- 1870, *British Journal of educational Studies*, Teylor and Francis L.t.d, Vol. 16, No 3, Oct.1968

Pooley, C. and Turnbull, J. *Migration and mobility in Britain since the 18th century*, London, 1998.

Richardson, R. and Hurwitz, B. Joseph Rogers and the Reform of Workhouse Medicine, *British Medical Journal*, Vol 299, No 6714, BMJ, Dec. 1989,

Richardson, R. *Dickens and the Workhouse, Oliver Twist and the London Poor*, Oxford University Press, 2012.

Roberts, N. How Cruel was the Victorian Poor Law? *The Historical Journal*, Vol 6, No 1, Cambridge University Press, 1963,

Rubin, I.I. *Ιστορία Οικονομικών Θεωριών*, Κριτική, Αθήνα 1993

Seth, K. *Slumming: Sexual and Social Politics in Victorian London*, Princeton University Press, 2004,

Slack, P. *The English Poor Law 1531-1780*, Studies in Economic and Social History, Macmillan, 1990,

Somers, R. και Block, F. From Poverty to Perversity. Ideas, Markets and Institutions over 200 Years of Welfare Debate, *American Sociological Review*, Vol. 70, No 2,

Speizman, M. D. Speenhamland: an experiment in guaranteed income, *Social Service Review* 40 (1966)

Speizman, M. D. Speenhamland: an experiment in guaranteed income, *Social Service Review* 40 (1966).

Stoker, P. M. Bentham, Dickens and the Uses of the Workhouse, *Studies in English Literature 1500-1900*, Vol. 41, No 4, John Hopkins University, Autumn 2001

Taylor, J.S. A Different Kind of Speenhamland: Nonresident Relief in the Industrial Revolution, *The Journal of British Studies* 30.2 (1991)

The Victorian Web, Literature, History and Culture in the age of Victoria, <http://www.victorianweb.org/>

Wells, R. The Poor Law Commission and Publicly-Owned Housing in the English Countryside 1834-1847, *The agricultural History Review*, Vol. 55, No 2, British agricultural History Society, 2007

Wallerstein, I. *Σύγκρουση Πολιτισμών*, κείμενο 3, Θύραθεν, 2011

Walton, J. K. *Chartism*, London, Routledge, 1999

Αμπούτης, Α. *Η εξέλιξη της πολιτικής ιδεολογίας και του δημόσιου πολιτικού λόγου των Βρετανικών αριστοκρατικών ελίτ κατά την περίοδο 1832-1914*, διδακτορική διατριβή, Τμήμα Ιστορίας & Αρχαιολογίας ΕΚΠΑ, Οκτώβριος 2016.

Βέμπερ, Μ. *Η προτεσταντική ηθική και το πνεύμα του Καπιταλισμού*, Gutenberg, Αθήνα, 2006

Γαγανάκης, Κ. *Οικονομική ανθρωπολογία και ιστορία στην κριτική της οικονομίας της αγοράς: το έργο του Karl Polanyi*, *Σύγχρονα θέματα* 49 (1993).

Γαγανάκης, Κ. *Νέες θεωρήσεις και Πολιτικές αντιμετώπισης της φτώχειας και του κόσμου των Φτωχών στην Πρώιμη Νεότερη Ευρώπη*, *Ιστορία κοινωνικής Πολιτικής*, επιμέλεια Κ. Δικαίος, Gutenberg, Αθήνα,, 2010

Πολάνυι, Κ. *Ο μεγάλος μετασχηματισμός*, Νησίδες, Σκόπελος 2001

Φουκώ, Μ. *Εξουσία, γνώση και ηθική*, Ύψιλον Αθήνα 1987.

Φουκώ, Μ. *Η Ιστορία της Τρέλας*, Ηριδανός, Αθήνα, 2004

Φουκώ, Μ. *Η μικροφυσική της εξουσίας*, Ύψιλον, Αθήνα 1991.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

[1] Τμήμα επιγραφής που βρισκόταν στην είσοδο του εργαστηρίου της Μαξεντίας. Μ.Φουκώ

(2004), σ. 62.

[2]https://mathesis.cup.gr/assets/courseware/v1/5601ce659ef7bed0c8f3aca7175e35e5/c4x/History/Hist2.1/asset/Hist_2.1_12345_updated.pdf, σ.22.

[3] Στο ίδιο, σ. 69-72.

[4] M. Foucault (1989), σ.360.

Αναμνήσεις Γιάννη Ταμτάκου: Ο Μάης του '36 στη Θεσσαλονίκη

Μέσα από τις αναμνήσεις του εργάτη Γιάννη Ταμτάκου

“... Στις 9 Μαΐου του 1936 ξεσπάνε και τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης. Στο καπνεργοστάσιο της Κομέρσιαλ οι εργάτες θέσανε στα τέλη Απριλίου τα αιτήματά τους στον εργοδότη, αυτός δεν τα δέχτηκε και προχώρησαν σε κατάληψη του εργοστασίου. Κλείστηκαν μέσα, έβγαλαν μαύρες και κόκκινες σημαίες και ζητούσαν τη συμπάρσταση των άλλων επαγγελματιών. Βέβαια το ΚΚΕ δεν ακολουθούσε πολιτική επέκτασης των απεργιών, αλλά οι εργάτες από το παρελθόν είχαν διαπαιδαγωγηθεί στο πώς να εξαπλώνουν μια απεργία, με τη στήριξη των άλλων εργαζόμενων που, μεταξύ άλλων, οργάνωναν και εράνους για ενίσχυση. Και πράγματι αυθόρμητα οι εργάτες ξεσηκώθηκαν σε απεργίες για συμπάρσταση των καπνεργατών -οι τσαγκαράδες, οι ραφτάδες, οι οικοδόμοι, οι μεταλλουργοί, οι αυτοκινητιστές- κι έγινε πανθεσσαλονικιώτικη η απεργία. Εκείνο τον καιρό δούλευα τσαγκάρης στο εργοστάσιο του Χρηστίδη. Το κατάστημα ήταν στην Εγνατία και το εργοστάσιο ήτανε στην οδό Δωδεκανήσου. Αλλά εμείς δουλεύαμε κατ'αποκοπή, δεν κάναμε μεροκάματο. Όση δουλειά βγάζαμε, όσα ζευγάρια ετοιμάζαμε, τόσα πληρωνόμασταν. Πολλές φορές δεν κοιμόμασταν κιόλας τη νύχτα. Βρισκόμασταν διαρκώς σε διέγερση, κάναμε συζητήσεις, κάναμε συγκεντρώσεις, κατά κλάδο καμμιά φορά, αλλά πηγαίναμε στο σπίτι. Εγώ βέβαια στο σπίτι πάντα επέστρεφα πολύ αργά.

... Σε μια λοιπόν από αυτές τις συγκεντρώσεις (με αφορμή την

απεργία της Κομέρσιαλ), όπου ξεσηκώθηκε η εργατική τάξη της Θεσσαλονίκης, στη διασταύρωση των οδών Εγνατίας και Βενιζέλου, από το Ε' αστυνομικό τμήμα (ακριβώς απέναντι από τα λουτρά 'Παράδεισος', τα οποία σήμερα δεν λειτουργούν) δίνει ο αστυνομικός διευθυντής Γ. Ντάκος διαταγή κι ανοίγουν πυρ στους συγκεντρωμένους και σκοτώνουν οκτώ εργάτες, επειδή τάχα εμποδίζαμε την κυκλοφορία! Αυτοί σάμπως δεν εμποδίζουν την κυκλοφορία, όταν κάνουν τις παρελάσεις και τις γιορτές τους; Όμως από το κράτος προέρχεται η τρομοκρατία.

Δεν βρέθηκα μέσα στους πυροβολισμούς, ήμουν στην οδό Σολωμού, σκότωσαν στην αρχή έξι-επτά από τους συγκεντρωμένους, αργότερα σκότωσαν στη γωνία Αντιγονιδών και Εγνατίας μια καπνεργάτρια, την Αναστασία Καρανικόλα, μπρόστα σ' ένα περίπτερο. Μεταξύ των νεκρών ήταν και ο Τάσος Τούσης, ένας εργάτης από το Ασβεστοχώρι στις επιδιορθώσεις αυτοκινήτων, που τον σκότωσαν στη Συγγρού. Εκείνη την ώρα, αρχίζουν να χτυπάν οι καμπάνες και να καλούν τον κόσμο σε συναγερμό. Οι χωροφύλακες όμως συνεχίζουν και παρακάτω το έργο τους και σκοτώνουν άλλους τέσσερις-πέντε, μεταξύ αυτών και γυναίκες. Τελικά οι σκοτωμένοι είναι δώδεκα με δεκατρείς και οι τραυματίες γύρω στους τριακόσιους.

Τα γεγονότα αυτά προκάλεσαν τέτοια έξαψη που έβλεπες να κατεβαίνουν απ' όλες τις συνοικίες αυθόρμητα άνδρες και γυναίκες και παιδιά και να πετροβολούν τους χωροφύλακες με σκοπό να τους αποδεκατίσουν. Καταφέραμε, δηλαδή, με τα λίγα μέσα που είχαμε στα χέρια μας, με πέτρες, με ξύλα, κ.λ.π. να κλείσουμε τους χωροφύλακες μέσα στα αστυνομικά τμήματα και στο Διοικητήριο. Το κακό είχε παραγίνει και χιλιάδες κόσμος κατέβαινε πια στους δρόμους.

Εμείς αποτελούσαμε τη μειοψηφία, πλειοψηφία ήταν το ΚΚΕ. Εμείς όμως είμαστε που ρίξαμε το σύνθημα να βάλουν φωτιά στα τμήματα, να κάψουν τους χωροφύλακες και γι' αυτό το λόγο χαρακτηριστήκαμε από το ΚΚΕ προβοκάτορες, αφού αυτοί δεν θέλαν κάτι τέτοιο. Ενώ στην αρχή ξεσήκωσαν κάπως τους εργάτες, όταν η απεργία πήρε ανεξέλεγκτες διαστάσεις, άρχισαν να μαζεύονται

και να προσπαθούν να την αναχαιτήσουν...

Την επόμενη μέρα, στην κηδεία των θυμάτων, οι χωροφύλακες ήταν τρομοκρατημένοι, κλεισμένοι στα σπίτια τους και μέσα στα τμήματα. Ο στρατηγός του Γ' Σώματος Στρατού, ο Ζέππος, είδε ότι όταν έφερε τους στρατιώτες της Θεσσαλονίκης για να μας διαλύσουν, οι στρατιώτες συναδελφώθηκαν κι αγκαλιάζονταν με τον κόσμο. Το μίσος ήταν κατά των χωροφυλάκων. Κατάλαβε ότι τίποτα δεν θα κατάφερνε με δαύτους. Η κατάσταση είχε περάσει πλέον στα χέρια των εργατών. Μόνο που δυστυχώς δεν βαδίζαμε στη σωστή κατεύθυνση..."

Από το βιβλίο του Γιάννη Ταμτάκου *"Αναμνήσεις μιας ζωής στο εργατικό κίνημα"*, εκδόσεις Κύκλοι Αντιεξουσίας, Θεσσαλονίκη 2003.

Το παρόν απόσπασμα δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Βαβυλωνία Τεύχος 7, Μάιος 2004.

Οι Δρόμοι του Νέστορ Μαχνό | 1ος Τόμος (pdf-κατέβασμα)

Οι Δρόμοι του Νέστορ Μαχνό | 1ος Τόμος, Μπιελάς Β. – Μπιελάς Α., εκδόσεις Βαβυλωνία, Οκτώβριος 2007 (α' έκδοση: Ουκρανία 1992), σελ. 367. Μετάφραση: Ζήσης Παπαδάκης, Επιμέλεια κειμένου: Φανή Τσιουμπέκου, Γιώργος Παπαδόπουλος / 2η ηλεκτρονική έκδοση, **Απρίλιος 2019**, Επιμέλεια: Ιωάννα-Μαρία Μαραβελίδη

Έπειτα από πολύμηνη επεξεργασία, βρισκόμαστε πλέον στην ευχάριστη θέση να διαθέσουμε σε ελεύθερο pdf τον πρώτο και

εξαντλημένο τόμο του *“Οι Δρόμοι του Νέστορ Μαχνό”*. Τα γεγονότα που παρατίθενται στο σύγγραμμα είναι στο μεγαλύτερο μέρος τους άγνωστα στο ελληνικό κοινό, αφορούν την ιστορική περίοδο του Ρωσικού Εμφυλίου Πολέμου κατά τα έτη **1917-1921** και διαδραματίστηκαν στην περιοχή δράσης των μαχνοβιτών στη Νότιο Ουκρανία.

Θα τολμούσαμε να πούμε πως έχουμε μπροστά μας μία μεγαλειώδη, αφού συνέβη εν μέσω σκληρής λογοκρισίας, συλλογή τεκμηρίων και μαρτυριών των όσων συνέβησαν τότε στην αριστερή ακτή της Ουκρανίας. Ο τόμος αυτός αποτελεί μια πολυετή προσπάθεια και έρευνα για την **αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας από τον Α. Μπιελάς στη μνήμη του δολοφονημένου μαχνοβίτη πατέρα του, Βίκτορ Μπιελάς**, που βασανίστηκε και εκτελέστηκε από τη Γκε-Πε-Ού (προάγγελος της διαβόητης Κα-Γκε-Μπέ) το 1938, όπως και οι περισσότεροι πρωταγωνιστές των γεγονότων... Δυστυχώς δεν στάθηκε δυνατόν να συναντηθούμε με τον Α. Μπιελάς, καθώς απεβίωσε το 1994, δυο χρόνια μετά την έκδοση του βιβλίου του στην Ουκρανία.

Το γλαφυρό και αποκαλυπτικό ύφος των περιγραφών, που βρίσκονται μέσα στο βιβλίο, αποτυπώνουν με εξαιρετική λεπτομέρεια τα γεγονότα της περιόδου, τις διεργασίες των επαναστατημένων αγροτών και εργαζομένων, την ένοπλη αντίσταση του ουκρανικού λαού, των αναρχικών και της Μαχνοβτσίνας. Έτσι, μπορούμε να διαβάσουμε από τα πρακτικά των συνεδρίων του Γκουλάι Πόλε και τους λόγους του Νέστορ Μαχνό ως τα διατάγματα και τις μυστικές διαταγές του Τρότσκι για την κύρυξή τους εκτός νόμου. Με εξίσου μεγάλη λεπτομέρεια καταγράφεται και το στρατιωτικό σκέλος της υπόθεσης.

Στα 80 χρόνια της Σοβιετικής Εξουσίας και προπαγάνδας, η λέξη **«μαχνοβτσίνα»** έγινε συνώνυμη του ληστοσυμμορίτη, του αντισημίτη και του εγκληματία. Η επιλογή μας να εκδώσουμε στα ελληνικά αυτό το έργο, έγκειται στο γεγονός ότι το πρωτότυπο αποτελεί μια προσπάθεια ιστορικής ανάλυσης και επαναπροσδιορισμού των πεπραγμένων εκείνης της περιόδου. Το σύγγραμμα αυτό, με τις αναφορές του σε μεγάλο όγκο επίσημων

εγγράφων, επιστολών και προσωπικών μαρτυριών ανθρώπων που συμμετείχαν στα γεγονότα, προσφέρεται ελεύθερα με την ελπίδα να φανεί χρήσιμο στους ιστορικούς αλλά και τους επαναστάτες του μέλλοντος.

Παρακάτω διατίθεται ολόκληρος ο 1ος τόμος για ονλάιν διάβασμα, κατέβασμα ή εκτύπωση:

(Κάντε **refresh** σε περίπτωση που δεν σας εμφανιστεί ολόκληρο το περιεχόμενο με την πρώτη φορά)

Download (PDF, 5.83MB)

«Δεν πρόκειται για μακρινό παρελθόν, είναι η ιστορία μας. Και εάν ο ερευνητής- συγγραφέας εισήγαγε μέσα της ψήγματα αλήθειας, τότε μάλλον φαίνεται ότι δεν πέρασαν άδικα χρόνια σκληρού κόπου για την αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας»

A. Μπιελάς

«...Επί τριακόσια χρόνια υπήρχε η δυναστεία των Ρομανόφ, τριακόσια χρόνια τυραννίας, κατά τα οποία το σκυλί είχε μεγαλύτερη αξία από άνθρωπο. Κι όλα αυτά νομιμοποιήθηκαν από τα καθάρματα. Τριακόσια χρόνια κρατούσαμε μέσα μας την οργή, εκατομμύρια αγωνιστών δώσανε τη ζωή τους για ένα φωτεινό μέλλον, το ιερό μίσος, μίσος μέχρι το θάνατο προς τη σκλαβιά και την καταπίεση, επαναστατικό πάθος, απεριόριστη πίστη στις δημιουργικές δυνάμεις των μαζών· αυτή είναι η κινητήρια δύναμη που δεν πρέπει να μας αφήνει σε ησυχία. Η πρόθεσή μας είναι να προετοιμάσουμε τις μάζες για την πλατιά λαϊκή εξέγερση και να κάνουμε την επανάσταση, όχι στη θέση του λαού, αλλά μαζί με το λαό...»

Μαρούσια Νικηφόροβα (ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ, 1ος ΤΟΜΟΣ)

Άμεσα διαθέσιμος ο 2ος τόμος στα παρακάτω σημεία: ΕΚΧ Nosotros (Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια), Κ*ΒΟΞ (Θεμιστοκλέους και Αραχώβης), Βιβλιοπωλείο ΑΛΦΕΙΟΣ (Χαρ. Τρικούπη 22, Αθήνα), Βιβλιοπωλείο Πολιτεία (Ασκληπιού 1-3)

Κοινοτισμός & Κράτος στον Ελλαδικό Χώρο

Βασίλης Γεωργάκης

Ποιος είναι υπεύθυνος για τον τόπο του; Το κεντρικό κράτος ή οι ίδιοι οι πολίτες; Και ποιοι είναι πολίτες; Όσοι πειθαρχούν στις βουλές του κράτους ή όσοι αντιστέκονται, υπερασπιζόμενοι το δικαίωμά τους να λαμβάνουν οι ίδιοι τις αποφάσεις που αφορούν την τοπική κοινωνία;

Για τον κρατικό μηχανισμό και όσους τον υπηρετούν η απάντηση είναι ξεκάθαρη και δόθηκε πριν λίγο καιρό, όταν κάποιοι κάτοικοι χωριών της Ηπείρου ζήτησαν τον λόγο από τον Περιφερειάρχη, σχετικά με τη δραστηριότητα πετρελαϊκών εταιριών -«Δεν είστε πολίτες». Αυτή ήταν η απάντησή του.

Τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα στην Ήπειρο αλλά και σε όλη την Ελλάδα, στα πλαίσια της επιθετικής εξόρμησης του κρατικού μηχανισμού, στα πλαίσια της περίφημης ενεργειακής πολιτικής μας καλούν πέραν της δημιουργίας και ανάπτυξης αντιστάσεων, να διαμορφώσουμε ένα δικό μας πρόταγμα, μία πολιτική απάντηση η οποία θα αμφισβητεί την αυθεντία του κεντρικού κράτους. Κι αν αυτή τη στιγμή οι κυριότερες εναλλακτικές προτάσεις προέρχονται από τα πειράματα της Ροζάβα ή των Ζαπατίστας, πειράματα που προέκυψαν υπό ιδιαίτερα πιεστικές συνθήκες, χρήσιμος θα ήταν ένας προβληματισμός βάση του ελληνικού και γενικότερα του βαλκανικού παρελθόντος.

Τότε ίσως ανακαλύψουμε πως ο κοινοτισμός δεν είναι τόσο εξωτική έννοια αλλά μάλλον σημαντικότερο κεφάλαιο και βιωμένη εμπειρία των κοινωνιών του ελλαδικού χώρου -τόσο σημαντικό που χρειάστηκαν σκληρές προσπάθειες από πλευράς του ελληνικού κράτους για να επιβληθεί.

Η επέμβαση του κεντρικού κράτους στην αυτοδιοίκηση και η εξάρθρωση του κοινοτικού συστήματος της ελληνικής υπαίθρου είναι μία διαδικασία τόσο παλιά όσο το ίδιο το ελληνικό κράτος και η οποία δεν ολοκληρώθηκε παρά σχετικά πρόσφατα, με τον Εμφύλιο Πόλεμο. Οι μετακινήσεις πληθυσμών από τις εμπόλεμες ζώνες, η φυγή του σλαβομακεδονικού στοιχείου και η μετανάστευση των πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών ολοκλήρωσαν με τον πλέον εμφατικό τρόπο την διαδικασία αστικοποίησης του πληθυσμού, ενώ το κράτος, με την ερήμωση της υπαίθρου, άρχισε να απολαμβάνει έναν έλεγχο πάνω στα εδάφη του, ο οποίος δεν είχε ιστορικό προηγούμενο.

Στο πλαίσιο αυτό, πρωτοβουλίες και αντιστάσεις που αναπτύχθηκαν κυρίως πάνω σε περιβαλλοντικά ζητήματα τις τελευταίες δεκαετίες, αντιμετωπίζονται με οργή, από ένα σύστημα το οποίο έχει μάθει να ελέγχει με απόλυτο τρόπο την επικράτειά του. Η Κερατέα, η Χαλκιδική και από κοντά τα γεγονότα του Βόλου και της Λευκίμμης εμφανίζονται ως καταστάσεις βγαλμένες από άλλες εποχές και αντιμετωπίζονται με έκδηλη αμηχανία αλλά και εκνευρισμό με αποτέλεσμα πρωτοφανή μέτρα καταστολής που προσομοιάζουν σε μέτρα αντιμετώπισης «παρακοινωνικών» ομάδων του 19^{ου} αιώνα, όπως οι ληστές και οι νομαδικοί πληθυσμοί.

Ο **κοινοτισμός** και η **αυτοδιοίκηση**, η μόνη βιωμένη εμπειρία διαχείρισης της εξουσίας που γνώρισαν οι χριστιανικοί πληθυσμοί του ελλαδικού χώρου, έχουν εξοβελιστεί στη λήθη στη χειρότερη, ενώ στην καλύτερη των περιπτώσεων εντάσσονται στο εθνικό αφήγημα, αυτό που θέλει τους Έλληνες να αναπτύσσουν κοινοτικά συστήματα αυτοδιοίκησης ως μέσο πολιτιστικής άμυνας απέναντι στον αλλόθρησκο κατακτητή.

Η τελευταία εξήγηση είναι αρκετά δημοφιλής αλλά και ιδιαίτερα απλουστευτική, καθώς αγνοεί βασικές πτυχές του ζητήματος. Δεν υπάρχει ο χώρος εδώ για να αναπτυχθεί εκτενώς ένα τόσο περίπλοκο ζήτημα, μπορούμε όμως να πούμε πως οι μορφές αυτές διοίκησης δεν αναπτύχθηκαν παρά ή κόντρα στις βουλές και τις

προθέσεις της κεντρικής οθωμανικής εξουσίας, αλλά μάλλον συμπληρωματικά σε ένα κράτος το οποίο αναγνώριζε την αδυναμία του να ελέγξει αποτελεσματικά τον χώρο του. Αν η αυτοδιοίκηση των χριστιανών πήγαινε κόντρα σε κάποιους φορείς εξουσίας, αυτοί ήταν τοπικοί αξιωματούχοι, ατίθασοι ηγεμόνες όπως παραδείγματος χάριν ο Αλή Πασάς των Ιωαννίνων, η επιρροή των οποίων αυξανόταν όσο η Οθωμανική Αυτοκρατορία παράκμαζε. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως ο ασφαλέστερος τρόπος για να αποφύγουν οι κοινότητες τις αυθαιρεσίες των τοπαρχών αυτών, ήταν η σύνδεση με την κεντρική εξουσία της Πύλης είτε μέσω τις απόδοσης προνομίων είτε μέσω της σύμπλευσης μίας προυχοντικής ελίτ με τον κρατικό μηχανισμό, δηλαδή της εμπλοκής μίας χριστιανικής ηγεσίας στο δημοσιονομικό σύστημα της Αυτοκρατορίας.[1]

Τα παραδείγματα είναι πολλά: τα Ζαγοροχώρια εδώ στην Ήπειρο, τα Μαστιχοχώρια της Χίου, τα Αμπελάκια, η ομοσπονδία των 24 χωριών του Πηλίου ή ακόμα και πόλεις όπως η Αθήνα. Κάθε περίπτωση είναι ξεχωριστή, με κύριο κοινό παρονομαστή τη θεαματική οικονομική πρόοδο, αποτέλεσμα μεταξύ άλλων και της απόσυρσης της κεντρικής εξουσίας.

Ακόμα όμως και αυτό το κολοβό σύστημα αυτοδιοίκησης δεν ήταν δυνατό να γίνει ανεκτό από τους φορείς της δημιουργίας ενός ισχυρού κεντρικού κράτους, οι οποίοι και εμφανίστηκαν στην επαναστατημένη Ελλάδα. Στο πλαίσιο της χαώδους κατάστασης που δημιούργησε η Επανάσταση του 1821, ένα από τα διλλήματα στα οποία οι εξεγερμένοι έπρεπε να τοποθετηθούν ήταν αυτό της μορφής που θα λάμβανε η διοίκηση του νεοφώτιστου κράτους και **ο κοινοτισμός αποτελούσε το μόνο υπόδειγμα και τη μόνη βιωμένη εμπειρία πάνω στην οποία θα μπορούσαν να βασιστούν.** Ήδη από πολύ νωρίς, η αυτοδιοίκηση παραμερίστηκε -αντιθέτως προβλήθηκε από κάθε πλευρά η ανάγκη δημιουργίας μίας ισχυρής κεντρικής εξουσίας που θα έθετε υπό ασφυκτικό έλεγχο κάθε πτυχή της δημόσιας ζωής: από τους στρατιωτικούς που απαιτούν την *Γκοβέρνο Μιλιτάρε* που θα συντόνιζε αποτελεσματικά τις πολεμικές επιχειρήσεις, μέχρι τους λόγιους που οικτίρουν την

υποτιθέμενη ασυνεννοησία μεταξύ των Ρωμιών και απαιτούν την κρατική παρέμβαση στην παιδεία.[2]

Η περίοδος διακυβέρνησης του Ιωάννη Καποδίστρια εγκαινιάζει αυτή τη συγκέντρωση της εξουσίας, σε μία περίοδο κατά την οποία οι συγκυρίες ευνοούν τις προσπάθειές του -η εξάντληση του πληθυσμού από τις συνεχείς διαμάχες και οι προσδοκίες που συγκέντρωνε στο πρόσωπό του ο έμπειρος διπλωμάτης, του έδωσαν αρκετό πολιτικό κεφάλαιο για να αρχίσει να διαβρώνει τα παραδοσιακά, τοπικά πλέγματα εξουσίας.

Στην προσπάθειά του αυτή, σημαντικό όπλο ήταν η προσωπική δέσμευση ανθρώπων με προέλευση από τα χαμηλά και τα μεσαία αγροτικά στρώματα, μέσω της πρόσληψής τους στην εκδούλεσή του, συνήθως ως πράκτορες.[3] Η λειτουργία αυτών των σχέσεων προσομοιάζει αυτή της δημοσιοϋπαλληλίας, αλλά δεν θα μπορούσαμε να τη χαρακτηρίσουμε ως τέτοια. Η επιτυχία της τακτικής αυτής ήταν τεράστια, αν κρίνουμε από τη δυναμική υποστήριξη που απολάμβανε ο πολιτικός φορέας στον οποίο βασίστηκε ο Καποδίστριας για να κυβερνήσει, το περίφημο «Ρωσικό» Κόμμα.

Η άφιξη των Βαυαρών του Όθωνα, σηματοδοτεί μία εντατικοποίηση της διαδικασίας συγκέντρωσης της εξουσίας. Πριν καν ο νεαρός Βίτελσμπαχ ενηλικιωθεί, η Αντιβασιλεία φρόντισε να κατοχυρώσει σειρά δικαιωμάτων προς όφελος της κεντρικής εξουσίας, όπως η συγκρότηση δήμων, η απόλυση δημάρχων, ο διορισμός έπαρχων και νομαρχών οι οποίοι και ενέκριναν προϋπολογισμούς και δημόσια έργα τοπικού χαρακτήρα -οι Έλληνες, κατά τους Βαυαρούς, δεν ήταν ώριμοι για τη διαχείριση ούτε καν των υποστατικών τους, πόσο μάλλον για την ελευθερία.

Η εισβολή αυτή του κεντρικού κράτους στην ύπαιθρο θα συμπληρωθεί με σειρά δοκιμασμένων μέτρων, όπως οι αναγκαστικοί συνοικισμοί και η απαγόρευση σύγκλησης κοινοτικών συνελεύσεων. Στη δέσμη αυτή της οργάνωσης της κεντρικής εξουσίας θα προστεθεί με πολύ πιο αργούς ρυθμούς η εκτέλεση σημαντικών δημόσιων έργων με κύριο στόχο τη διευκόλυνση των μεταφορών και

των επικοινωνιών.

Μία ενδιαφέρουσα πτυχή της διαδικασίας αυτής ήταν η **εμφάνιση της επιστήμης της Δασολογίας** στο ελληνικό βασίλειο, σε μία εποχή όπου δεν υφίσταται καν η λέξη δάσος: το κράτος δεν αναγνώριζε φυσικά τις εδραζόμενες στο εθιμικό δίκαιο πρακτικές των ντόπιων, χάρις στις οποίες οι κάτοικοι επιτυγχάνουν μία ισορροπία ανάμεσα στην επιβίωση τους και την εκμετάλλευση των διαθέσιμων φυσικών πόρων, αλλά καταγράφει και σημειώνει ζηλότυπα ιδιωτικές και δημόσιες περιουσίες.[4] Οι προκλήσεις δεν έμειναν αναπάντητες: η παράξενη συμβίωση κράτους – ένοπλων παρανόμων συνεχίστηκε όπως και κατά την Οθωμανική περίοδο, ενώ η Ρούμελη κυρίως έγινε εστία αναταραχών, οι οποίες έφταναν στα όρια της ανοιχτής εξέγερσης, όπως συνέβη με διάφορες εξεγέρσεις με εστίες κυρίως την «ανυπότακτη» δυτική Στερεά Ελλάδα.

Η μακρά διαδικασία αστικοποίησης του ελληνικού κράτους δεν υπήρξε συνεχής και χωρίς πωσιμότητες, τα οποία προκλήθηκαν σε μεγάλο βαθμό από τις διαδοχικές προσαρτήσεις εδαφών, όπου ο κρατικός μηχανισμός βρέθηκε να αντιμετωπίζει σύνθετα προβλήματα, εκεί όπου η κοινοτική οργάνωση συντηρούσε εκτός από προνοετικές οικονομικές δομές και έναν εθνοτικό χαρακτήρα ανεπιθύμητο, με κορυφαίο παράδειγμα την ζάντρογκα, την κλειστή οικογενειακή οργάνωση των Σλαβομακεδόνων. Σε αυτές τις περιπτώσεις η επιβολή της κεντρικής διοίκησης καθίστατο απαραίτητη διαδικασία για τον εξελληνισμό των «Νέων Χωρών», που προσαρτήθηκαν μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους στο ελληνικό κράτος. Η αντιμετώπιση των κλειστών αυτών κοινοτικών θεσμών, των διαφορετικών εθνοτικών ομάδων είναι ξεχωριστό κεφάλαιο από μόνο του.

Η περίοδος ωστόσο κατά την οποία θα έπρεπε να επαληθευθεί στο έπακρο η ρήση ***Imperio absentis chaos regit*** θεωρητικά θα έπρεπε να είναι αυτή της Κατοχής, τουλάχιστον όσον αφορά την Ελλάδα. Και αυτό, γιατί την επόμενη της συνθηκολόγησης, ο κρατικός μηχανισμός, αυτός ο τόσο πανίσχυρος και ιδιαίτερα παρεμβατικός

μηχανισμός της δικτατορίας της 4^{ης} Αυγούστου, κυριολεκτικά εξαϋλώθηκε. Τουλάχιστον όσον αφορά την πρώτη περίοδο της Κατοχής, από την άνοιξη του 1941 έως και το φθινόπωρο του 1942, η κυβέρνηση ανδρείκελων της Αθήνας, στάθηκε ανήμπορη να επιβάλει την εξουσία τους οπουδήποτε παραπέρα από τα κυβερνητικά κτήρια.

Αν ο λιμός του χειμώνα 1941-42 έχει σημαδέψει τη μνήμη των επερχόμενων γενιών, είναι αδύνατον να φανταστεί κάποιος το μέγεθος που θα είχε λάβει η καταστροφή χωρίς τις ατομικές και αργότερα συλλογικές πρωτοβουλίες των ίδιων των ανθρώπων που βρέθηκαν προ του φάσματος της πείνας. Σε μία πρώτη ανάγνωση, οι στρατηγικές επιβίωσης που υιοθετήθηκαν από τους χειμαζόμενους αστικούς πληθυσμούς, δεν είχαν σχέση με συλλογικές διαδικασίες – πράγματι το φθινόπωρο του 1941 χιλιάδες Αθηναίοι οργώνουν την ύπαιθρο, σε μία απεγνωσμένη προσπάθεια να εξασφαλίσουν τρόφιμα, με αποτέλεσμα να προκαλέσουν την έντονη καχυποψία και εκνευρισμό των αγροτικών πληθυσμών.

Το βάρος της συγκυρίας όμως, οδήγησε στην **εμφάνιση συλλογικών δομών και διαδικασιών**, τα οποία εν μέρει βασίστηκαν και στο κοινοτικό παρελθόν, όπως συνέβη στην Τόχοβα της Κατερίνης, όπου οι κάτοικοι διαμόρφωσαν το σχολείο του χωριού σε ξενώνα και χώρο υποδοχής των ταλαίπωρων Αθηναίων που βρέθηκαν τόσο μακριά από τις εστίες τους, σε αναζήτηση τροφής.[5] Να υπενθυμίσουμε πως αυτό συνέβη πολύ πριν την εμφάνιση του ΕΑΜ και την εγκαθίδρυση των θεσμών αυτοδιοίκησης στην «Ελεύθερη Ελλάδα».

Κι αν ο πόλεμος και ο λιμός, «..επέτρεψαν στους κατοίκους της υπαίθρου να πάρουν την εκδίκηση τους από τους ανθρώπους των πόλεων..» κατά την διατύπωση του Μαρκ Μαζάουερ[6], αυτό δεν σημαίνει πως σε πολιτικό επίπεδο οι αστικοί πληθυσμοί έμειναν αδρανείς. Στα όρια της επιβίωσης και με κύριο μέλημα την εξεύρεση τροφίμων, οι αστικοί πληθυσμοί επαναπροσδιορίζουν τον χώρο των πόλεων – η περίπτωση της Αθήνας είναι ενδεικτική.

Αναζητώντας χώρους μακριά από την κρατική παρέμβαση, οι κάτοικοι της πρωτεύουσας στρέφονται σε περιοχές αρκετά κοντά στο κέντρο ώστε να μεταβεί κάποιος πεζός, αλλά και αρκετά μακριά από την μικρή εμβέλεια δράσης του κρατικού μηχανισμού.

Σημαντικότερο ακόμα από τη γεωγραφία, ήταν η επιλογή περιοχών όπου επικρατούν ισχυρές σχέσεις αλληλεγγύης και αίσθησης της κοινότητας: αυτές ήταν προσφυγικές συνήθως γειτονιές όπως το Πολύγωνο, η Καισαριανή και η Καλλιθέα για την Αθήνα και η Κοκκινιά για τον Πειραιά – γειτονιές όπου ούτως ή άλλως, η κρατική παρουσία ουδέποτε ήταν επιθυμητή ή καλοδεχούμενη.[7] Στις περιοχές αυτές αναπτύσσεται μία οικονομική ζωή η οποία διαφεύγει τόσο του κρατικού μηχανισμού, αλλά παράλληλα δημιουργείται μία αίσθηση ασφάλειας στους ανθρώπους που βάση μίας ανταλλακτικής οικονομίας προσπαθούν να εξασφαλίσουν τα προς το ζην. Ομάδες παιδιών περιφρουρούν τα όρια των συνοικιών, σε ετοιμότητα για την εμφάνιση αστυφυλάκων, ενώ οι ισχυροί δεσμοί των κατοίκων λειτουργούν κατευναστικά σε περιπτώσεις προστριβών και διενέξεων.

Φυσικά, το επίπεδο αυτό της αυτοοργάνωσης μοιάζει ελάχιστο και πράγματι δεν μπορεί να είναι κάτι παραπάνω σε μία κοινωνία στα όρια της επιβίωσης. Τα αποτελέσματα ωστόσο αυτών των προσπαθειών ήταν θεαματικά: υπολογίζεται πως από τα κανάλια της ιδιότυπης αυτής αγοράς που οργανώθηκε ατομικά και συλλογικά από πρωτοβουλίες πολιτών, πέρασαν περίπου **150.000 τόνοι αγροτικών προϊόντων μόνο προς την Αθήνα**, όταν το κράτος με όλους τους μηχανισμούς του δεν κατάφερε να συλλέξει πάνω από 60.000 τόνους από την εγχώρια παραγωγή.[8]

Είναι εύκολα αντιληπτό για κάποιον, πως αν ο λιμός δεν έλαβε ολέθριες διαστάσεις (χωρίς αυτό να σημαίνει πως ο εκτιμώμενος αριθμός των τριάντα με σαράντα χιλιάδων νεκρών από ασιτία είναι μικρός) αυτό δεν συνέβη παρά χάρη στις προσπάθειες των ίδιων των πολιτών.

Σημαντικότερη ακόμα ωστόσο ήταν η ψυχολογική επίδραση αυτών των προσπαθειών – σε μία περίοδο όπου η ανασφάλεια και το

άγχος της επιβίωσης δημιουργούσαν έντονους φόβους για την αποκτήνωση του πληθυσμού και την εξάρθρωση των κοινωνικών δεσμών ήρθε η ίδια η κοινωνία να απαντήσει με την δική της οργάνωση. Η ίδια η ύπαρξη του ΕΑΜ και αργότερα του ΕΛΑΣ, πέραν των οποιονδήποτε σχεδιασμών του Κομμουνιστικού Κόμματος, δεν είναι άσχετη με αυτές τις προσπάθειες – οι ένοπλες ομάδες των ανταρτών κέρδισαν πολλά εξασφαλίζοντας την κίνηση των ανθρώπων και των αγαθών στην δύσκολη εκείνη συγκυρία. Ήταν άλλωστε οι ίδιοι άνθρωποι που στελέχωναν αυτές τις ομάδες, με αυτούς που αξίωναν την ύπαρξή τους. Υπό αυτή την έννοια, η αναδιοργάνωση του κράτους των Αθηνών από το 1943 και η εξόρμησή του στην ύπαιθρο με τα εγκληματικά Τάγματα Ασφαλείας, δεν πρέπει να ιδωθεί μόνο υπό το πρίσμα ενός ευρύτερου πολεμικού ή αντικομμουνιστικού σχεδιασμού, αλλά και ως μία προσπάθεια της κεντρικής εξουσίας να επανεπιβεβαιώσει τον έλεγχό της στα εδάφη της.

Ακόμη και μία τόσο σύντομη επισκόπηση, μπορεί να αναδείξει αρκετές πτυχές ενός ζητήματος, που για την ελληνική κοινωνία μοιάζει ουτοπικό ή ακόμη χειρότερα εξωτικό και ίδιον πρωτόγονων κοινωνιών. Φυσικά ο κοινοτισμός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ή οι προσπάθειες αυτοοργάνωσης της κατοχικής περιόδου δεν είναι το ιδεατό παρελθόν ή η ιδανική εναλλακτική. Οποιοσδήποτε κάνει τον κόπο να ασχοληθεί με το ζήτημα βλέπει σαφώς πως ο βιωμένος κοινοτισμός της Οθωμανικής περιόδου πάσχει τόσο πολιτικά όσο και στο επίπεδο διαβίωσης. Είναι, ωστόσο, έκδηλο πως και στον ελλαδικό και στον βαλκανικό χώρο, οι κοινωνίες, ακόμα και υπό τις πλέον δύσκολες συνθήκες, βρίσκουν τον τρόπο να οργανωθούν δίχως τις εξουσιαστικές δομές ενός κεντρικού κρατικού μηχανισμού.

Και από εδώ μπορούμε να εκκινήσουμε δημιουργώντας τα δικά μας προτάγματα.

Σημειώσεις:

[1] Γιώργος Δ. Κοντογιώργης, *Κοινωνική Δυναμική και Πολιτική Αυτοδιοίκηση – Οι ελληνικές Κοινότητες της τουρκοκρατίας*, Αθήνα 1982, Εκδόσεις Νέα Σύνορα, σ.σ. 60-62

[2] Δ. Κ. Βυζάντιος, *Η Βαβυλωνία, α' και β' έκδοση*, Επιμ. Σπύρος Ευαγγελάτος, Αθήνα 1972, Εκδοτική Ερμής. Στο διάσημο αυτό θεατρικό έργο του 1836, ο συγγραφέας διακωμωδεί τη γλωσσική ασυνεννοησία ανάμεσα σε Ρωμιούς από διάφορα μέρη του τότε ελληνισμού, από την Καππαδοκία έως την Κρήτη, τα Επτάνησα και την αρβανιτόφωνη ανατολική Ρούμελη. Φυσικά η ασυνεννοησία αυτή τονίζεται υπέρμετρα με απώτερο στόχο την κινητοποίηση του κρατικού μηχανισμού προς την δημιουργία και διάδοση ενός νέου, αποκαθαρμένου γλωσσικού εργαλείου, όπως δηλώνει και ο ίδιος ο συγγραφέας στον πρόλογο της Α' έκδοσης. Βλ. σ.σ. 79-81

[3] Gunnar Hering, *Τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα 1821-1936*, Αθήνα 2012, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, σ. 114

[4] Γενικά για το ζήτημα της οικονομίας μικρής κλίμακας: Β. Νιτσιάκος, *Πεκλάρι*, Ιωάννινα 2015, Εκδόσεις Ισνάφι. Στο ίδιο, συγκεκριμένα για το ζήτημα των δασών, βλ. σ.σ. 39-48

[5] Γιώργος Μαργαρίτης, *Προαγγελία θυελλωδών ανέμων...*, Αθήνα 2009, Εκδόσεις Βιβλιόραμα, σ. 245

[6] Μαρκ Μαζάουερ, *Τα Βαλκάνια*, Αθήνα 2001, Εκδόσεις Πατάκη, σ. 97

[7] Γιώργος Μαργαρίτης, *Προαγγελία θυελλωδών ανέμων...*, σ.σ. 261-262

[8] Γιώργος Μαργαρίτης, σ. 290

* Το παραπάνω άρθρο είναι προϊόν προβληματισμού που αναπτύχθηκε με αφορμή την εκδήλωση που διοργανώθηκε στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα στα Ιωάννινα, με θέμα τον κοινοτισμό και κεντρικό ομιλητή τον καθηγητή Βασίλη Νιτσιάκο, ο οποίος διόλου τυχαία προ ημερών δέχθηκε επίθεση από ακροδεξιούς, στην περιοχή της Κόνιτσας. Η εισήγηση του κ.

Νιτσιάκου ΕΔΩ.

Φωτογραφία κειμένου: 1930, νεαροί βοσκοί με φόντο τα Γιάννενα, Nelly's (Έλλη Σουγιουλτζόγλου)

Alexander Nakov (1919-2018) : Συνέντευξη με τον Βετεράνο του Αναρχικού Κινήματος Βουλγαρίας

Ο Βούλγαρος αναρχικός Alexander Nakov (Баї Сандо) πέθανε το πρωί της 10ης Νοεμβρίου 2018, στην ηλικία των 99 ετών.

Ένας από τους τελευταίους αναρχικούς που επέζησαν από τα σταλινικά γκούλαγκ της Βουλγαρίας. Είχαμε τη μεγάλη τιμή να τον γνωρίσουμε ως Βαβυλωνία στο 4ο Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου που διεξήχθη στη Θεσσαλονίκη το 2009, στη συνδιοργάνωση του οποίου συμμετείχαμε. Ο ίδιος δάκρυσε όταν είδε τόσο κόσμο στην Ελλάδα να μοιράζεται τις ελευθεριακές ιδέες και να μαζεύεται στο φεστιβάλ αλλά και στην πορεία, η οποία έλαβε χώρα την επόμενη μέρα. Τις μέρες εκείνες δέχτηκε να μας παραχώρησει μία συνέντευξη, η οποία αποτελεί για εμάς σήμερα ένα ντοκουμέντο, ένα ζωντανό κομμάτι της επαναστατικής ιστορίας. Πρωτοδημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα Βαβυλωνία φύλλο 58 και διατίθεται ηλεκτρονικά παρακάτω.

Αντίο Баї Сандо, όλα συνεχίζονται..!!!

Στο 4^ο Αναρχικό Βαλκανικό Φεστιβάλ Βιβλίου είχαμε τη χαρά να έρθουμε σε επαφή με τον βετεράνο του αναρχικού κινήματος της Βουλγαρίας Alexander Nakov (ή όπως τον φωνάζουν οι νεαροί

αναρχικοί της Σόφιας “Bai Sando” – θείος Sando). Παρά τα 90 του χρόνια, παραμένει ακμαίος και απάντησε με πάθος στις ερωτήσεις που του θέσαμε σε συνέντευξη που παραχώρησε για τη Βαβυλωνία. Έχει εξαιρετική μνήμη και χαίρεται να μοιράζεται τις προσωπικές του εμπειρίες με τους νεαρούς συντρόφους του:

Πότε ήταν η πρώτη σου επαφή με το αναρχικό κίνημα;

Η πρώτη μου επαφή με το αναρχικό κίνημα συνέβη το 1936, την εποχή της Ισπανικής Επανάστασης. Και καθώς οι ηγετικές δυνάμεις σε αυτή την επανάσταση ήταν αναρχικοί, εκείνο τον καιρό στο Pernik, τη μεγαλύτερη πόλη της περιοχής, όπου εγώ δούλευα, ένα παιδί -ο Milen Pavlov- διακινούσε ένα παράνομο αναρχικό περιοδικό, το οποίο εκδιόταν από την Ομοσπονδία των αναρχικών (εκείνη την περίοδο αναρχο-κομμουνιστές -FACB) και στο οποίο τα γεγονότα της Ισπανίας παρουσιάζονταν τελείως διαφορετικά απ’ ό,τι τα παρουσίαζε ο κίτρινος τύπος εκείνη την περίοδο.

Εγώ ξεκίνησα να συμμετέχω σ’ αυτή τη συλλογικότητα των 12-13 ατόμων στο Pernik και αναλάβαμε μία καμπάνια ενάντια στον Φράνκο με συνθήματα και αφίσες σε τοίχους. Εκείνη την περίοδο στο Pernik είχα επαφές όχι μόνο με αναρχικούς αλλά και με μπολσεβίκους, αλλά επέλεξα τους αναρχικούς γιατί προσέφεραν πολλή περισσότερη ελευθερία και ανεξαρτησία του ατόμου και διάβασα επίσης για τις σφαγές των μπολσεβίκων εναντίον των αναρχικών στο ίδιο περιοδικό που εξέδιδε η FACB στη Σόφια.

Τον Σεπτέμβριο του 1938 οι μπολσεβίκικες δυνάμεις εγκατέλειπαν την Ισπανία -αφού αντιλήφθηκαν ότι η επανάσταση δεν οδηγιόταν εκεί που ήθελαν και αφού έλαβαν εντολές από το Στάλιν για την αποχώρησή τους- αλλά πριν απ’ αυτό φρόντισαν να σαμποτάρουν την Επανάσταση καθώς δεν ήθελαν να πάρει αναρχική τροπή. Οι αναρχικοί ωστόσο δεν άφησαν το πεδίο μάχης πριν από τον Μάρτιο και τον Απρίλιο του 1938. Λίγους μόλις μήνες μετά από αυτά τα γεγονότα, οι μπολσεβίκοι συνάψανε φιλίες με τους φασίστες, υπογράφοντας τη Molotov-Ribentrop συνθήκη. Ήταν η συνθήκη που βοήθησε τον Χίτλερ να ξεκινήσει τον πόλεμο ενάντια στην

Πολωνία -και όταν οι γερμανικές δυνάμεις έφτασαν στη μέση της Πολωνίας και οι Πολωνοί ήλπιζαν σε βοήθεια, οι ρωσικές δυνάμεις τους επιτέθηκαν από την άλλη πλευρά!

Ποιες ήταν οι συνθήκες κάτω από τις οποίες το αναρχικό κίνημα εξελίχθηκε την περίοδο του Μεσοπολέμου; Μπορείς να μας περιγράψεις μερικά από τα γεγονότα που καταδεικνύουν την καταστολή του μοναρχο-φασιστικού καθεστώτος;

Την περίοδο του μεσοπολέμου το αναρχικό κίνημα στη Βουλγαρία βρισκόταν σε εξαιρετική άνοδο, ιδιαίτερα στη νοτιοδυτική ένωση της ομοσπονδίας που περιλάμβανε τις πόλεις Blagoevgrad (τότε ονομαζόταν Gorna Dgumaja), Dupnitsa, Pernik, Radomir, το αναρχικό κίνημα εξελισσόταν πολύ γρήγορα σε όλες αυτές τις πόλεις και τα χωριά. Είχαμε πολύ καλούς οργανωτές και ομιλητές, μάλιστα σε κάποιες περιοχές είχαμε περίπου 20 αναρχικούς σε κάθε χωριό. Κατά την περίοδο του μεσοπολέμου λειτουργούσαμε πολύ καλά!

Οι αναρχικοί συμμετείχαν σε απεργίες στα καπνεργοστάσια και αλλού, γενικά ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα της εποχής. Οι αναρχικοί εκείνη την περίοδο εξέδιδαν πολλά βιβλία και μπροσούρες. Είχαμε περισσότερους από 20 ανθρώπους που έγραφαν πάνω σε αναρχικά θέματα, μεταφράζονταν πολλά βιβλία, ιδίως γύρω στα 1931-'34. Αλλά το 1934 έγινε ένα φιλοφασιστικό πραξικόπημα κι έτσι απαγορεύτηκαν όλα τα πολιτικά κόμματα και οργανώσεις αλλά ακόμα και τότε οι ομάδες μας ήταν ενεργείς, συμμετέχοντας σε όλες τις απεργίες και τις διαδηλώσεις ενάντια στο καθεστώς. Οι άνθρωποί μας συμμετείχαν, επίσης, σε καμπάνιες ενάντια στον αλκοολισμό και το κάπνισμα, στα Εσπεράντο κινήματα κοκ.

Όλη αυτή την περίοδο μέχρι τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο οι ομάδες μας συμμετείχαν σχεδόν παντού με προπαγάνδισή των αναρχικών ιδεών. Σε όλες αυτές τις δράσεις που οργανώνονταν από αναρχικούς, ήμουν πολύ ενεργός στην περιοχή μου -ήμουν η σύνδεση ανάμεσα στις οργανώσεις στις πόλεις Pernik, Dupnitsa, Radomir, Kyestendil αλλά και στα χωριά. Η καταστολή του

φιλοφασιστικού καθεστώτος εντοπιζόταν κυρίως στις δίκες εναντίον των αναρχικών της περιοχής μας, αλλά και πριν, ιδίως κατά την περίοδο 1923-'25 σκοτώθηκαν πολλοί από το κίνημά μας. Πολλοί εκείνη την περίοδο συμμετείχαν ή ακόμη και οργάνωναν αντάρτικο κίνημα -έτσι οργανώθηκε η *εξέγερση του Kilifareno* από τους αναρχικούς. Οπότε, στην περίοδο του μεσοπολέμου, οι Βούλγαροι αναρχικοί έπαιξαν έναν πολύ σημαντικό ρόλο. Είχαμε πολύ σημαντικούς, έξυπνους και ταλαντούχους συντρόφους, όπως ο Manol Vassev, ο Alexander Spoundgiev, ο Varban Kilifarski και πολλοί άλλοι...

Ποιες ήταν οι συνθήκες κάτω από τις οποίες εξελίχθηκε το κίνημα κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο; Ποιες ήταν οι δραστηριότητες του κινήματος αυτή την περίοδο;

Εκείνη την περίοδο, πριν δηλαδή την επίθεση των Ναζί στη Σοβιετική Ένωση, πολλοί από μας βρίσκονταν σε φυλακές και σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, ενώ οι μπολσεβίκοι δεν διώκονταν, γιατί δεν είχαν αντιφασιστική δράση εκείνη την περίοδο. Προχώρησαν στο αντιφασιστικό μόνο όταν ο Χίτλερ επιτέθηκε στη Σοβιετική Ένωση και μόνο τότε ξεκίνησαν να γεμίζουν οι φυλακές αλλά κυρίως λόγω του αντάρτικου εκείνη την εποχή... Γιατί ξέραμε τι θα συνέβαινε σ' εμάς αν νικούσαν και τελικά επικρατούσαν οι μπολσεβίκοι και γι' αυτό δεν είχαμε μαζικό αναρχικό ανάρτικο κίνημα. Και οι φόβοι μας επιβεβαιώθηκαν στη συνέχεια... αλλά τέλος πάντων κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο είχαμε αναρχικό αντάρτικο καθώς και αναρχικούς στη φυλακή.

Από αυτά που ξέρουμε, οι κύριες δυνάμεις ενάντια στο μοναρχοφασιστικό καθεστώς ήταν το Κομμουνιστικό και το Αγροτικό Κόμμα. Ποιο ήταν το επίπεδο συνεργασίας μαζί τους;

Όταν οι αγρότες και οι κομμουνιστές ξεκίνησαν ενιαίο μέτωπο -το αποκαλούμενο “Πατριωτικό Μέτωπο”- εμείς δεν συμμετείχαμε, αφού όλη η δομή ήταν εξουσιαστική και ο σκοπός τους ήταν να κάνουν την Αντιφασιστική Ένωση πρόσχημα για την κατάληψη της εξουσίας της χώρας κι εμείς από την άλλη δεν θέλαμε να γίνουμε “φίλοι” με τους μπολσεβίκους.

Εμείς ήμασταν στην πραγματικότητα οι **πρώτοι αντιφασίστες στη Βουλγαρία**, γιατί όταν οι μπολσεβίκοι και οι φασίστες είχαν τη δική τους συνομοσπονδία, στη Βουλγαρία η μόνη αντιφασιστική τάση προερχόταν από το αναρχικό κίνημα! Δεν υπήρχαν άλλοι αντιφασίστες στη Βουλγαρία, ίσως μέρος των αγροτών ήταν επίσης αντιφασίστες -ορισμένοι απ’ αυτούς, γύρω στα 45 άτομα, είχαν δίκες μαζί με τον ηγέτη τους G.M. Dimitron και οι περισσότεροι απ’ αυτούς μπήκαν σε φασιστικές φυλακές. Αλλά εκείνη την περίοδο οι μπολσεβίκοι δεν φυλακίζονταν, μόνο εμείς και κάποιοι από το αγροτικό κίνημα.

Κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου και σε όλη την ιστορία μας εμείς και οι μπολσεβίκοι είχαμε πάντα κόντρες, αλλά άλλο οι κόντρες για ιδεολογικές διαφωνίες και άλλο οι δολοφονίες! Γιατί και πριν καταλάβουν την εξουσία, κατά τη διάρκεια του αντάρτικου κινήματος, οι κομμουνιστές ήδη σκότωναν αναρχικούς στα δάση!

Τότε ήταν που σκοτώθηκε ο σύντροφός μας Kiril Kanev Arnaudon, κάπου μέσα στα βουνά της Ροδόπης, ο Raiko Kaytazon και πολλοί άλλοι σύντροφοι, πολύ πριν κατεβούν απ’ τα βουνά... Και όσον αφορά στους αγρότες, είχαμε κανονικές σχέσεις, τίποτα ιδιαίτερο, δεν μπορείς να το πεις πραγματική συνεργασία. Αλλά η στάση μας εξηγείται επειδή όλοι τους, ακόμα και οι

αριστεριστές ήταν πολύ εξουσιαστικοί ενώ εμείς ανέκαθεν ήμασταν αντιεξουσιαστές!

Πώς αντέδρασε το κίνημα μετά την πτώση του φασιστικού καθεστώτος και μέχρι την κατάληψη της εξουσίας από τους μπολσεβίκους;

Όταν κατέλαβαν οι μπολσεβίκοι την εξουσία, στις 9 Σεπτέμβρη του 1944, συνεργάστηκαν με τις στρατιωτικές δυνάμεις, με μέρος του αγροτικού κινήματος και με τους σοσιαλδημοκράτες και δημιούργησαν κάτι που ονομαζόταν “Πατριωτικό Μέτωπο” με το οποίο θα εξουσίαζαν τη Βουλγαρία την περίοδο που ονομάστηκε “Η Δημοκρατία του Λαού”.

Το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν **στρατόπεδα συγκέντρωσης**, ο αριθμός τους έφτασε τα 86 κι εμείς, οι αναρχικοί, ήμασταν οι πρώτοι “φιλοξενούμενοι”. Μας έστειλαν κυρίως στο στρατόπεδο της Dupnítza, όπου υπήρχαν ελάχιστοι φασίστες, οι κρατούμενοι ήταν στη πλειοψηφία τους αναρχικοί. Στη συνέχεια προσπάθησαν με “ευγένεια” να καταστρέψουν το κίνημά μας. Έστειλαν έναν δογματικό μπολσεβίκο, τον Ruben Levi, για να μας μιλήσει θεωρητικά για τον αναρχισμό, να κάνει δηλαδή μια βόλτα στις πόλεις και τα χωριά για να μας εξηγήσει πόσο μη ρεαλιστικές και ουτοπικές είναι οι ιδέες του αναρχισμού. Αλλά όπου και αν πήγε, οι σύντροφοί μας αντέδρασαν στις ομιλίες του, δείχνοντας ότι αυτά που έλεγε ήταν καθαρά ψέματα και αντίθετα προς τις αναρχικές ιδέες και πρακτικές. Έτσι απέτυχε.

Στη συνέχεια καταλάβανε ότι δεν υπάρχει περίπτωση να εξαλείψουν τον αναρχισμό χτυπώντας τον ιδεολογικά. Φάνηκαν αδύναμοι και γι’ αυτό ξεκίνησαν να χρησιμοποιούν τις καταστροφικές τους δυνάμεις ενάντια στον αναρχισμό.

Με απλά λόγια, δεν υπήρξε ούτε μια μέρα χωρίς συλλήψεις αναρχικών στη χώρα. Όταν κάναμε μαζικές συγκεντρώσεις, τις απαγόρευαν. Κλείνανε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης αναρχικούς χωρίς δίκες. Έκαναν όμως και κάτι δίκες όπως αυτή του ενεργού συντρόφου μας Manol Vassev -τον έβαλαν φυλακή και πριν τον

απελευθερώσουν τον δηλητηρίασαν στη φυλακή γιατί ήταν καλός ομιλητής!

Όταν δεν κατάφεραν να σπάσουν το κίνημα, οι μπολσεβίκοι οργάνωσαν ένα πραγματικό πογκρόμ -τα χαράματα της **16ης Δεκέμβρη 1948** οι αρχές συνέλαβαν όλους τους αναρχικούς για τους οποίους υπήρχε φάκελος. **Ήταν πραγματική γενοκτονία εναντίον του αναρχικού κινήματος.**

Κάποιοι κατάφεραν να κρυφτούν και διέφυγαν μέσω τουρκικών, ελληνικών ή γιουγκοσλαβικών συνόρων και περίπου 100 σύντροφοι συγκεντρώθηκαν στη Γαλλία όπου οργάνωσαν την «*Ένωση Βούλγαρων Εξόριστων Αντιεξουσιαστών*». Εκεί εξέδιδαν την εφημερίδα «*Ο Δρόμος μας*», που έφτανε λαθραία και στη Βουλγαρία.

Οπότε, οι συλληφθέντες σύντροφοι ήταν περίπου 600-700 και ρίχτηκαν σε διάφορα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ενώ στη συνέχεια μεταφερθήκαμε όλοι στο Belene στρατόπεδο, όπου το μεγαλύτερο ποσοστό κρατουμένων (1.500 άτομα) προερχόταν από το Αγροτικό Κόμμα (από την τάση του Nikola Petkov), ενώ το αμέσως επόμενο μεγαλύτερο ποσοστό (600 άτομα, ανάμεσα στους οποίους κι εγώ) ήμασταν οι αναρχικοί. Ακολουθούσαν οι σοσιαλδημοκράτες και ορισμένοι τροτσκιστές ενώ υπήρχαν και ορισμένοι από τις φιλοφασιστικές οργανώσεις της Βουλγαρίας, ορισμένοι πρώην υπουργοί, δημόσιοι υπάλληλοι, βουλευτές κοκ... Αλλά υπήρχαν κι άλλοι κρατούμενοι -για παράδειγμα έλληνες αντάρτες- που είχαν δραπετεύσει στη Βουλγαρία για να αποφύγουν διώξεις από τους φασίστες και τους δεξιούς. Πολλοί απ' αυτούς πέθαναν εκεί από την πείνα. Προσπαθήσαμε να τους βοηθήσουμε, να τους δίνουμε φαγητό, αλλά στο Belene ο μεγαλύτερος εχθρός μας ήταν η πείνα και ο δεύτερος μεγαλύτερος τα βασανιστήρια.

Ελάχιστοι ήταν αυτοί που κατάφεραν να δραπετεύσουν, μόνο ένας αναρχικός κι ένας αγρότης...

Μέχρι την πτώση του καθεστώτος, κατάφερε το αναρχικό κίνημα να αναπτύξει αντιστασιακές δράσεις;

Ναι, υπήρχε συμμετοχή των αναρχικών στην αντίσταση, ακριβώς

την περίοδο που οι περισσότεροι ήμασταν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Υπήρχε μια ομάδα στην περιοχή Stara Zagora, 2 άτομα που συμμετείχαν στην ομάδα σκοτώθηκαν. Οι περισσότεροι που πήγαν στα δάση το έκαναν για να αποφύγουν την άμεση σύλληψη. Αλλά οι μπολσεβίκοι ήταν πολύ καλά οργανωμένοι -είχαν ρουφιάνους σε κάθε χωριό και πόλη. Και δυστυχώς πέτυχαν παρά το γεγονός ότι υπήρχε ένοπλο κίνημα που ονομαζόταν «Goryani» και στο οποίο συμμετείχαν αγρότες και άλλοι, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήταν πολύ δυνατό κίνημα. Κάποιοι σύντροφοί μας πέρασαν στο αντάρτικο ενάντια στην κομμουνιστική δικτατορία. Πολλά μπορούμε να πούμε, αλλά δυστυχώς δεν υπάρχουν αρκετά γραπτά κείμενα από την περίοδο, **όλες οι μνήμες σβήστηκαν από τους μπολσεβίκους**. Πολύ αργότερα κάποιοι σύντροφοι ξεκίνησαν να γράφουν τις αναμνήσεις τους από τα στρατόπεδα και τις φυλακές.

Επέζησαν περίπου 15 σύντροφοι που έγραψαν τις αναμνήσεις τους από το μπολσεβίκικο καθεστώς του τρόμου. Οπότε, σήμερα υπάρχει βιβλιογραφία για την ιστορία του κινήματός μας. Ίσως τα καλύτερα για τις αναμνήσεις των συντρόφων είναι αυτά των Hristo Kolev Yordanov, Stoyan Tzolov, Slaveiko Pavlov, Ivan Drandov, το δικό μου, τα βιβλία του Georgi Konstantinov που συνεχίζει να γράφει και πολλών άλλων.

Σύμφωνα με την εμπειρία σου, πώς βλέπεις την εξέλιξη του σύγχρονου αναρχικού κινήματος και πώς πιστεύεις ότι θα εξελιχθεί;

Μετά την κατάρρευση του μπολσεβίκικου συστήματος το 1989, όταν όλες οι χώρες συνθηκολόγησαν άνευ όρων με τις δυτικές καπιταλιστικές δυνάμεις, το κίνημά μας ήταν λίγο πολύ κατεστραμμένο και δεν είχε τη δύναμη να ξεκινήσει τους αγώνες του και πάλι. Οι περισσότεροι οργανωμένοι και ενημερωμένοι άνθρωποι που συμμετείχαν στο κίνημα σκοτώθηκαν ή εξορίστηκαν, οπότε αυτοί που επέζησαν ήταν ελάχιστοι, αλλά παρ' όλα αυτά επανασυγκροτήσαμε την Αναρχική Ομοσπονδία της Βουλγαρίας (FAB) ένα χρόνο μετά, στα 1990 και ξεκινήσαμε την αναρχική προπαγάνδη.

Εκδίδαμε τη *Svobodna Misał* εφημερίδα και το *Svobodno Obshetvo* (Ελεύθερη Κοινωνία) περιοδικό, δεκάδες βιβλία για τον αναρχισμό. Παρά τη γενοκτονία εναντίον μας, εμείς οι επιζήσαντες καταφέραμε να οργανώσουμε και να επιδράσουμε στους νεότερους και σήμερα αν και δεν είμαστε τόσοι πολλοί έχουμε μία σταθερή ομάδα ανθρώπων που πιστεύω ότι θα συνεχίσουν τη δραστηριότητά τους και θα οργανώσουν δικτύωση με τις αναρχικές ομάδες σε όλη τη χώρα.

Οπότε, κατά τη γνώμη μου, ένα κίνημα που έχει παρελθόν έχει και μέλλον! Γι' αυτό είμαι αισιόδοξος ότι για όσο ζω -τώρα είμαι 90 χρονών- θα προσφέρω στο κίνημα όσο μπορώ.

Όσον αφορά στο παγκόσμιο αναρχικό κίνημα τώρα, θεωρώ ότι το κίνημα αργά αλλά σταδιακά μεγαλώνει, ακόμα και σε χώρες όπου ο αναρχισμός κατεστάλη για πολλά χρόνια, όπως στην πρώην Γιουγκοσλαβία -στη Σερβία, στη Μακεδονία, στην Κροατία... **Στην Ελλάδα υπάρχει ένα πολύ ισχυρό, δημοφιλέσ και ενεργό κίνημα και αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι δεν υπέστη το χτύπημα της μπολσεβίκικης μπότας!**

Κλείνοντας, πρέπει να πω ότι και σε παγκόσμια κλίμακα αλλά κυρίως σε χώρες τόσο κοντινές όπως η Βουλγαρία και η Ελλάδα εν προκειμένω η συντροφικότητα είναι πολύ σημαντική, όπως και η ανταλλαγή εμπειριών, η οικονομική βοήθεια και η συμμετοχή σε κοινούς αγώνες.

Αυτό που συμβουλεύω τους νέους ανθρώπους είναι να παραμείνουν **Ενεργοί**, γιατί κάθε κίνημα στηρίζεται σε ενεργά άτομα, στους ώμους αυτών που είναι έτοιμοι να προσφέρουν τα πάντα, ακόμα και τη ζωή τους, για να γίνει το κίνημά μας ισχυρότερο!

Alexander Nakov

01/08/1919 – 10/11/2018

* Ο Alexander Nakon γεννήθηκε στη Βουλγαρία το 1919. Καταγόταν από φτωχή οικογένεια κι εργαζόταν σε ορυχεία και ως αγρότης. Από τις αρχές του 1937 συμμετέχει στο αναρχικό κίνημα. Το 1941, ο Nakon και πέντε άλλοι αναρχικοί συνελήφθησαν από την αστυνομία και καταδικάστηκαν σε 6 έως 8 χρόνια φυλάκιση. Μετά την απελευθέρωσή του στα τέλη του 1944 συμμετείχε στη δημιουργία της αναρχικής ομάδας «Ελυζέ Ρεκλύ» και της Αναρχικής Ένωσης Νοτιοδυτικής Βουλγαρίας.

Μετά την κήρυξη του αναρχικού κινήματος ως παράνομου από τις κομμουνιστικές αρχές, ο Nakon συνέχισε τη δραστηριότητά του, συμμετέχοντας σε ένα παράνομο αναρχικό συνέδριο και οργανώνοντας την αλληλοβοήθεια και τη συμπράταση σε αναρχικούς που καταδιώκονταν από το κράτος. Αποτέλεσμα αυτής του της δραστηριότητας ήταν να συλληφθεί το 1948 και να σταλεί στο στρατόπεδο εργασίας Belene όπου κρατήθηκε μέχρι το 1953. Μετά την απελευθέρωσή του, συνέχισε την αναρχική δραστηριότητα, με διανομή παράνομων εντύπων και δράση στα δίκτυα αλληλοβοήθειας.

Με την πτώση του καθεστώτος, ο Nakon συμμετείχε στην επανίδρυση της Βουλγαρικής Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας, η οποία αργότερα μετονομάστηκε σε Βουλγαρική Αναρχική Ομοσπονδία. Πριν από μια δεκαετία κυκλοφόρησε το βιβλίο του στα βουλγάρικα "Φάκελος 1218".

Η Βαβυλωνία για τη Λέρο, το «ένοχο μυστικό της Ευρώπης» (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.

Κάθε Παρασκευή 18:00-19:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Στις αρχές του 1958 το Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Λέρου δέχεται τους πρώτους 300 ασθενείς. Η πρώτη ονομασία του Ψυχιατρείου ήταν «Αποικία Ψυχοπαθών Λέρου».

Γύρω από το «ένοχο μυστικό της Ευρώπης» εγείρονται ερωτήματα που και σήμερα αναζητούν απαντήσεις. Ποιες οι συνθήκες διαβίωσης στις διάφορες περιόδους λειτουργίας του ιδρύματος; Πώς εγγράφεται η λειτουργία του στα συμφραζόμενα της ελληνικής κοινωνίας του δεύτερου μισού του 20ου αιώνα, αλλά και πώς συνέβαλλε η ομάδα της Λέρου στη μεταρρύθμιση της ελληνικής ψυχιατρικής;

Η Αθηνά Γεωργαράκη και ο Στέφανος Μπατσής συζητούν με την ιστορικό Δανάη Καρυδάκη, η έρευνα της οποίας εστιάζει στην ιστορία του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Λέρου, προσπαθώντας να φωτίσουν τις διάφορες γωνίες του «συμπτώματος Λέρος».

Tracklist: Spiritualized – Electricity

Mercury Rev – Opus 40

Flaming Lips – Yoshimi Battles the Pink Robots pt. 1